Velká vesmírná expedice ze Země do 27 světelných let vzdálené soustavy slunce Vega trvala už týdny. Lidé tu navázali přátelské styky s obyvateli osmé planety - Ferrony - a uzavřeli s nimi obchodní dohodu. Nebylo tedy již technického důvodu, proč se nevrátit zpátky na Zemi.

Ovšem existují i jiné důvody než jen technické.

Malý, podsaditý muž s nazrzlým ježkem na hlavě pobíhal po velínu obrovské kulovité lodi. Jeho bledé, vodnaté oči chrlily oheň.

„Můžeš si říkat, co chceš!“ zlobil se Reginald Bull. „Ale tvůj počítač právě trápí bolení hlavy a nemá v úmyslu odpovídat na otázky. Jste v háji!“

Ve velínu byl přítomen ještě jeden muž: velitel expedice Perry Rhodan. Bylo mu 38 let, byl tedy o dva roky starší než jeho přítel Bully. Perryho štíhlá postava prozrazovala houževnatost a odvahu, v šedivých očích svítily jiskřičky rozhodnosti a ironie. Ovšem také smyslu pro humor.

„Myslíš?“ řekl Rhodan a zahleděl se do tváře svého nejbližšího spolupracovníka. „Přece bys to teď nevzdával?“

„Co myslíš tím nevzdával, Perry? Už tejdny tady trčíme a čekáme, co na nás to počítačový monstrum vyplivne. Tvrdí, že jsme mu předali příliš složitě zakódovanou zprávu. To je dobrá vejmluva! Na druhou stranu - kdo ví, jak si s náma ty takzvaný Nesmrtelný pohrávaj.“

Do místnosti mezitím nepozorovaně vstoupil další muž a slyšel Bullyho poslední slova. Vypadal jako člověk a navíc velmi důstojně: bílé vlasy, vysoké čelo, vzpřímená postava. Jen snad ty červené oči prozrazovaly, že by mohlo jít o bytost z jiné planety: a také vskutku šlo. Tohle byl Crest, mimozemšťan pocházející ze vzdálené planety Arkon. Jeho loď ztroskotala na Měsíci a tam se také potkal s Rhodanem, který se postaral o jeho záchranu.

„Přece byste nedělal předčasné závěry?“ obrátil se s lehkou výčitkou v hlase na Bullyho. „Nesmrtelní, po jejichž stopách jdeme, nám to pochopitelně nijak neulehčují.“

„Jo, já vím, velevážený Creste,“ odvětil netrpělivě Bully. „Vaše neomylná civilizace před tisíci léty zjistila, že v této soustavě je planeta, na které žijí Nesmrtelní, a že znají tajemství zachování života. Abychom byli schopni sledovat jejich stopu v čase, musíme se chovat mimořádně inteligentně. Planetu věčného života najdou jenom bytosti, schopný myslet pětidimenzionálně. Fajn. Tak si lámeme hlavinky.“

Perry Rhodan se usmíval. „Náš milý přítel Reginald Bull je rozčarován, protože počítač pořád ještě nerozluštil zašifrovanou zprávu Nesmrtelných.“

„Jak, rozčarován?“ vrčel Bully. „Mám toho čekání prostě plný zuby!“

Rhodan se už neusmíval. Jeho tvář zvážnělá. „Kdo hledá tajemství věčnosti, musí se přinejmenším vyzbrojit trpělivostí, Bully,“ řekl káravě. „Copak zmeškáme? Na Zemi je všechno v nejlepším pořádku, protože jinak by nám plukovník Freyt už dávno podal zprávu. Takže máš nějaký jiný návrh, jak pokračovat?“

To byla konkrétní otázka. Bully s nevolí konstatoval, že na ni musí dát jasnou odpověď. Zakřenil se a řekl: „Bohužel nemám, Perry. Čekejme teda dál.“

Crest zavrtěl hlavou.

„Jak jsou ti lidé podivní,“ pousmál se. „Diskutují mezi sebou o věcech, ve kterých jsou už zajedno, jenom proto, že mají hodně času. A já už myslel, pane Bulle, že jste snad našel nějaký rozumný protinávrh.“

„Taky že jo,“ odpověděl Bully. „Návrat na vaši mateřskou planetu Arkon, jestli se nepletu. Thora vám to určitě zase osladí.“

Thora byla bývalá velitelka arkonidského křižníku, který ztroskotal na Měsíci. V jejích očích byli lidé primitivními bytostmi, nicméně na nich byla závislá, a to ji naplňovalo vztekem.

„Thora pochopitelně touží po návratu na Arkon, ale drží se našich dohod: nejdřív najdeme planetu věčného života, teprve potom se vrátíme na Arkon. Musím vás tedy zklamat, Bulle.“

Rhodan rozhodl správně: nejdřív musíme vyčkat rozluštění zprávy Nesmrtelných. Pak se dozvíme, co máme udělat. Dobrý cíl, že?“

Než mohl Bully odpovědět, vedle jedné z obrazovek se rozsvítila lampička. Zároveň zazářila i obrazovka.

Rhodan stiskl tlačítko.

Na obrazovce se objevila tvář mladého blonďáka. Tvářil se přísně. Major Conrad Deringhouse.

„Hlášení pro velitele!“ řekl. „Poslední hlídka kosmických stíhaček je zpátky z kontrolního letu. V soustavě Vegy žádné mimořádné události. Mají lety pokračovat ve stejném rozsahu jako dosud?“

Rhodan přitakal. „Vy a Nyssen nemáte jinak nic na práci, nebo ano? Jen ať jsou vaši piloti stále v pohotovosti. Neuškodí nám, když, budeme mít oči stále otevřené. Tato soustava má dvaačtyřicet planet. Klidně by tu mohly někde přistát cizí kosmické lodě, aniž bychom si toho vůbec všimli. Ze zkušenosti víme, že by nám nemusely být přátelsky nakloněny. Takže žádná omezení průzkumných a kontrolních letů. Rozuměl jste?“

„Oukej, šéfe,“ odpověděl major. Několik minut nato opět odstartují malé, nadsvětelné stíhačky. Na Ferrolu si mohli být jisti, že do jejich soustavy nikdo nepozorovaně neproklouzne.“

Rhodan pohlédl na Bullyho. „Vidíš, nehrozí nám tu žádné nebezpečí. Máme klid a čas na to, abychom počkali na další stupeň galaktické hádanky, kterou před nás stavějí Nesmrtelní. Musíš si zvyknout, že čas pro věčně živé bytosti neznamená tolik co pro nás.“

Perry Rhodan ještě netušil, jak velmi se má toto jeho tvrzení potvrdit, a ani nemohl tušit, do jak velkého nebezpečí ho právě čas uvrhne. A bylo velkým štěstím, že to netušil ani Bully.

Rovnoměrné bzučení počítačového mozku najednou změnilo tóninu. Rhodan si toho okamžitě všiml a mávl na Bullyho. Po dlouhých týdnech to vypadalo, že počítač začne znovu komunikovat.

Rhodanovi se mírně chvěla ruka, když stiskl červené blikající tlačítko.

Zhaslo a z reproduktoru se ozval kovově znějící hlas:

„Částečné rozšifrování. Mohla být rozluštěna jen první část zprávy. Text vydávám písemně. Na definitivním rozšifrování se pracuje. Konec."

Bully zaúpěl. „Částečný rozšifrování! To nás daleko nedostane."

„Ticho!" přikázal Rhodan a skrýval přitom své vlastní zklamání. „Měli bychom být rádi, že přišlo aspoň něco!"

Pravá ruka mu sjela po klaviatuře počítače a stiskl několik tlačítek. Ve stěně se otevřela škvírka. Tudy vyjde vytištěný text.

Ale čekali na něj ještě další dvě minuty.

Lístek vypadl na stolek před Rhodana. Mohl číst:

Pokud se planeta, na které nyní setrváváš, otočila kolem své osy 21,3562krát, nápis zhasne. Chceš-li najít světlo, musíš si pospíšit.

To bylo všechno.

Perry Rhodan se znovu pokoušel zakrýt zklamání a starosti.

No dobrá, text byl zčásti rozluštěn, ale co vlastně znamenal?

Ferrol se otočil kolem své osy přesně jednou za 28 hodin a 23 minuty. 21,3562 ferrolských dní se tedy rovnalo asi čtyřiadvaceti pozemským dnům.

„Tu zprávu jsme našli přesně před třemi týdny v kryptě dole v podzemí Rudého paláce v Thortě, hlavním městě Ferrolu," zdůraznil Rhodan. „Takže máme ještě tři dny a asi patnáct hodin času. Přesněji: tolik času má náš počítač, aby doluštil zbytek textu. Jestli to nedokáže, text zhasne."

To bylo zvláštní. Ještě před chvílí byl Bully pesimistou. Nyní se však rázem proměnil v optimistu: „No a? Ať si klidně zhasne! Máme přece fotky a záběry!"

Rhodan zvedl hlavu a zahleděl se na Cresta. Ten přikývl a řekl: „Můj milý Bully, děláte velkou chybu, že myslíte třídimenzionálně. To byste neměl, pokud chcete řešit hádanku pětidimenzionálních bytostí. Jestliže nám řeknou, že po uplynutí lhůty text zmizí, tak zmizí i z vašich záznamů."

Bully tomu nechtěl věřit.

„Ale, Creste, to je přece nemožné! Jak by mohli mít vliv na naše fotografie? Jak mi to vědecky vysvětlíte?"

„Není nic jednoduššího," vmísil se do hovoru Rhodan. „Vím, co má Crest na mysli, když ti vyčítá třídimenzionální myšlení: Oni s časem počítají dvakrát - jednou v jeho permanentní pomíjivé podobě - čtvrté dimenzi. A jednou v jeho proměnlivé podobě - nazývejme ji klidně pátou dimenzí. Všechny procesy galaktické hádanky probíhají automaticky. Proto byla do toho textu zabudována časová zábrana. Jinými slovy, drž se, ať neupadneš, ve chvíli, až uplyne lhůta, bude text zrušen v tom smyslu, že nebyl nikdy napsán, proto nemůže existovat na žádném záznamu a my si ho nemůžeme ani okopírovat či opsat. Ztratí se ve všech svých podobách, protože nikdy ani neexistoval. Rozuměls?"

Bullymu vstávaly vlasy na hlavě. Probíhal v něm boj čistého rozumu s něčím naprosto nepochopitelným.

„Ale to je přece..."

„Děsivé, přiznávám," klidně přikývl Rhodan. „Ale taky to je logické, správné a absolutně přesné. Můžeš se spolehnout, že ten nápis za tři dny a patnáct hodin zmizí a nic na světě ho nedostane zpátky."

„Tak je to," přikývl Crest.

Bullyho rozrušení pomíjelo. Rychle chápal. Taky pomocí arkonidskému hypnoškolení, kterého se mu před časem dostalo, a díky jemuž získal znalosti a vědomosti Arkonidana. Neexistovalo nic nemožného, všechno mělo své vysvětlení. I tohle.

„Dobrá, tak to už máme dost málo času. Snad to počítač STARDUSTU zvládne."

STARDUST se jmenovala obrovská kulovitá loď, bojový křižník Arkonidanů, který Rhodan vybojoval zpátky. Měl 800 metrů v průměru a jeho pohonné agregáty umožňovaly kosmické skoky hyperprostorem na vzdálenosti tisíců světelných let téměř bez časových ztrát. STARDUST byla tou nejdokonalejší lodí, jakou si lidé dokázali představit. Byla výsledkem více než desetitisíciletých dějin dobývání Galaxie.

Palubní počítač byl jen jednou z jejích vymožeností.

„Doufejme, že to dokáže," přikývl Rhodan. „Pokud to nezvládne, bude náš lov u konce a my se budeme moci zprostit svého slibu. Pak odvezeme Thoru a Cresta na Arkon."

„A právě z toho mám strach!" zvolal Bully.

„Strach?" usmál se Crest. „Proč?"

„No poslouchejte! Pokud je STARDUST schopna naplňovat nás pocity méněcennosti, co se s námi stane, až uvidíme Arkon? Buďme přece upřímní - čím je Země ve srovnání s Arkonem?"

Crest se už neusmíval, když odpověděl: „Máte pravdu. Zrnkem prachu."

✧ ➹ ✧

Uplynuly tři dny, aniž by počítač doluštil zbytek tajuplné zprávy. Navíc nebyly oznámeny ani žádné další částečné výsledky. Gigantický počítač mlčel.

Na Ferrolu, osmé planetě soustavy Vega, probíhalo jinak všechno podle plánu. Kromě lidí a Ferronů nebyl v soustavě nikdo další. Nic také nesvědčilo o tom, že by na sebe tato soustava nějak upozorňovala. Kosmické stíhačky střežily všech dvaačtyřicet planet.

Mezitím na plné obrátky běžel ferronský průmysl, aby vyrobil žádané výměnné zboží pro Zemi. Rhodan je chtěl vzít s sebou při zpáteční cestě a vyměnit je za pozemské výrobky. Dobré obchodní vztahy byly vždycky tím nejlepším předpokladem pro přátelské vztahy mezi národy a civilizacemi.

V hloubi duše si však Rhodan dělal kvůli Zemi starosti. Ferroni byli sjednoceni a měli jednoho jediného vládce, Thorta, ale Země oproti tomu...

Povzdechl si. Jistě, strach z arkonidské techniky a tím pádem z Rhodanovy moci sjednotil pozemské vlády a zabránil atomové válce. Avšak tohle sjednocení ještě neznamenalo, že se plánovaná světová vláda stala skutečností. Pod mírumilovným povrchem politického života stále ještě vřela nedůvěra a národnostní závist.

Ferronský příklad však možná urychlí změny a přirozený vývoj. Pokud ale ne, budu tomu muset trochu pomoci, říkal si Rhodan. Každopádně musí být Země silná a jednotná, až ji Arkon objeví. Protože jinak by si z ní mohl udělat jenom další ze svých mnoha kolonií.

Rhodan se usmál.

Seděl sám ve velínu.

Ještě třináct hodin a lhůta uplyne.

Když člověk musí čekat, čas ubíhá velmi pomalu. Zaposlouchal se do tichého bzučení počítače. Pracoval na plný výkon...

Kolem poledne přišel Bully. Řekl pár bezvýznamných vět a zase se ztratil. I Crest a Thora se na Rhodana přišli podívat. Požádali ho, aby jim dal okamžitě vědět, až se počítač ohlásí.

Už jen osm hodin.

Bylo pozdě odpoledne. Rhodan něco snědl, ale nikdo ho nedokázal přinutit, aby si šel odpočinout. Spolu s ním tam seděli dva příslušníci jednotky mutantů: teleporter Ras Čubaj a Ralf Marten. Oba patřili ke skupině lidí, narozených při první pozemské atomové explozi. Dědičné předpoklady jejich rodičů byly vinou radioaktivního záření pozměněny. V mnoha případech se to projevilo natolik pozitivně, že se k životu probraly utlumené schopnosti mozku. Dotyční mutanti disponovali vlastnostmi, které vypadaly jako čarodějnictví.

Ralf Marten byl takzvaný teleoptik. Dokázal oddělit svou duši od tělesné schránky a pak se dívat očima a poslouchat ušima jiných lidí a bytostí. Dokonce uměl mluvit jejich ústy. Jeho tělo mezitím upadlo do podivné strnulosti, ze které se probralo teprve po návratu jeho duše.

Ras Čubaj se dokázal silou vůle přemisťovat na velké vzdálenosti. Jeho tělo dematerializovalo a rematerializovalo ve stejnou vteřinu na žádaném místě. Byl tedy tím, čemu se říká teleporter.

Jednotka měla ještě další specialisty: telepaty, telekinety, naslouchače, zaměřovače... Jednotka mutantů byla Rhodanovou nejspolehlivější skupinou a tím nejlepším pomocníkem. S jejich pomocí se mohl postavit všem mimozemským civilizacím čelem.

„Pokud by počítač opravdu zklamal," řekl Afričan Čubaj a mávl přitom rukou, „ještě zdaleka nebude všechno ztraceno. Existují další stopy. Pomyslete jen na pyramidu na vnějším měsíci třinácté planety. Objevil ji ferronský vědec Lossoshér. Sám jste přece říkal, že naznačuje cestu k cíli, která vede oklikou a je tedy delší, ale vede k němu. Dobrá, pojďme tedy oklikou, jestliže je přímá cesta příliš složitá."

Rhodan zavrtěl hlavou. „Přímá cesta je bližší, a my nemáme moc času. Arkonidané jsou stále netrpělivější. Chtějí domů na Arkon, což plně chápu. Už je držíme v naší společnosti několik let. Jsou s námi jen proto, že taky chtějí objevit planetu věčného života."

„Snad to ten počítač dokáže," vyjádřil svou naději Marten. „Čtyřiadvacet dní je přece zatraceně dlouhá doba."

„Právě," povzdechl si Rhodan. „Pokud nestačilo čtyřiadvacet dní, těch osm hodin už to nezachrání."

Ras Čubaj chtěl něco říct, ale neřekl.

Bzučení za stěnami počítače se změnilo. Zesílilo a bylo pravidelnější. Rozzářila se celá řada kontrolek. V reproduktoru to zapraskalo a pak se ozval počítačový hlas. Docela bez emocí, studeně a kovově řekl: „Dešifrování skončeno. Text vydávám opět písemně. Konec informace."

Rhodan mezitím pomocí palubního rozhlasu zalarmoval Cresta a Thoru. I Bullymu přikázal, aby okamžitě přišel do velínu.

Zatímco ti tři utíkali za Rhodanem, počítač už vysouval fólii s textem:

Jestli víš něco o našem světle, pomysli na to, od koho o něm víš. Jenom jeden se divil strojům vědomí - přišel nedávno, pro mě jen vteřiny. Najdi ho a zeptej se ho! Jestli k němu chceš, sejdi dolů do krypty světla, ale ne bez vědomí o jeho osobě. Bude ti položena otázka ohledně jeho jména.

Rhodan vzal do ruky text, zíral na jasná slova a obraty, ale jejich smysl mu unikal. Přečetl si to třikrát, než text předal Crestovi. Ten jej četl rychle a zvědavě, ale když ho podával Thoře, přes tvář mu přelétl výraz zklamání. Tázavě se zahleděl na Rhodana.

Ani Arkonidanka nevěděla, co si se zprávou počít. Bully jí však nedopřál mnoho času. Aniž by se jí zeptal, vytrhl jí fólii z ruky a těch několik řádek hltal, jako by na nich závisel jeho život. Tím větší bylo jeho zklamání.

„Co to je? Koho máš najít?“

„Neumíš číst?“ odpověděl trochu nazlobeně Rhodan. „Momentálně nevím o nic víc než ty. Řekl bych, že se však brzy dozvíme, co mají Nesmrtelní na mysli. Bude stačit logická úvaha. Možná by nám mohl pomoci počítač, ale myslím, že bychom si měli sami trochu lámat hlavu. Máme najít jméno někoho, kdo se nedávno divil strojům vědomí. Otázka: Co to jsou stroje vědomí? A co rozumějí Nesmrtelní tím: Nedávno, pro mě jen vteřiny? Tyhle dvě otázky si musíme zodpovědět, pokud chceme zjistit, čí jméno chtějí slyšet.“

„Stroje vědomí,“ ozval se Crest. „Mohou to klidně být transmitery Ferronů.“

Rhodan najednou pochopil, že to je správná odpověď. Přirozeně, transmitery které Nesmrtelní kdysi v dávnověku zanechali Ferronům jako ztělesnění svého vděku...

Kdo se ale těm strojům divil?

„Musíme přemýšlet naprosto logicky a důsledně,“ řekl Rhodan a varovně pohlédl na Bullyho, jako by čekal více či méně inteligentní otázku. „Mám zjistit, od koho jsem se dozvěděl o světle - ano, milý Creste, to jsem se dozvěděl od vás. Bezpochyby. To vaše expedice hledala planetu věčného života. To vy jste klíčovou postavou hádanky. Teď si musíte vzpomenout, od koho jste se o ní dozvěděl.“

Crest pomalu přikývl. „Otázku lze snadno zodpovědět. O planetě věčného života pochopitelně vím z databanky centrálního počítače na Arkonu. Naše vědecká rada pak vydala Thoře a mně rozkaz ji hledat. Takže o tom musí existovat nějaké záznamy. Musejí pocházet z dob vesmírných expedic našich předků. Ti patrně narazili na Nesmrtelné. V naší databance jsou však tisíce jmen expedic. Jak najdeme tu pravou?“

Rhodan si nahlas oddechl.

„Nebude to tak těžké, jak se asi domníváte, Creste. Jenom Arkonidané, kteří před deseti tisíci léty prozkoumávali okolí Země, mohli na Nesmrtelné narazit. Museli to být stejní Arkonidané, kteří postavili základnu na Venuši. Jak všichni víme, usadili se na Zemi, ale podlehli nějaké přírodní katastrofě. Vyslovili jsme domněnku, že žili v Atlantidě. Nyní můžeme s jistotou tvrdit, že nejméně jedna jejich zpráva se musela dostat zpátky na Arkon, protože jinak by vás, Creste, nikdy neposlali na Zemi.“

Thora přikyvovala.

„Přirozeně, tak je to! Nyní musíme najít jméno velitele, který podával zmíněnou zprávu. Nezůstává nám tedy nic jiného než letět na Arkon a podívat se do centrálního počítače.“

Nedokázala potlačit triumf v hlase. Bully na krásnou Arkonidanku hleděl zasmušile. Sám dost dobře nevěděl, jestli se mu víc líbí, nebo ji nenávidí. Překrásná žena bez lidských emocí. Ale třeba se v ní spletl, kdo ví?

Rhodan se usmál.

„Mýlíte se, Thoro, jakkoli je mi to kvůli vám líto. Nemusíme letět na Arkon, abychom zjistili jméno toho muže. Postačí nám letět na základnu na Venuši a zeptat se tamějšího počítače. Je to prosté.“

Thora byla nucena souhlasit. „Ano, velmi prosté. A co se stane, až se to jméno dozvíte?“

Rhodan ukázal na lístek z počítače. „Zapamatuji si ho a sestoupím do krypty světla. Vše ostatní se uvidí.“

Bully by asi praskl, kdyby mu konečně nedovolili promluvit. „Takže letíme zpátky domů?“ konstatoval vesele. „Aspoň se dovíme, co dělá naše stará, dobrá Země. Těším se na plukovníka Freyta. Povyprávím mu pár hezkých historek...“

„...ze kterých ti neuvěří ani slovo!“ přerušil ho Rhodan. „Už jsem vydal instrukce. V Galakto City ti nikdo nebude věřit, barone Prášile! Minule jsi Freytovi zamotal hlavu tak, že nevěděl, kde mu stojí.“

Bully se zašklebil. Dobře, že uměli ještě i v takové situaci žertovat...

Crest se věnoval tématu: „První část úkolu spočívá tedy v tom, že musíme zjistit jméno muže, který před deseti tisíci lety narazil na Nesmrtelné. Potom musíte vy, Rhodane, znovu sestoupit do krypty. Ostatní se uvidí.“

„Znovu do toho strašnýho strojního sálu?“ otřásl se Bully.

„Neřekl bych,“ odpověděl Rhodan. „Myslím, že si na nás tentokrát vymysleli něco jiného.“

Netušil, jakou má pravdu.

✧ ✦ ✧

Zboží Ferronů bylo naloženo. Rhodan rozhodl, že na Ferrolu ponechá letku stíhaček s majorem Nyssenem jako velitelem. STARDUST odstartovala a po obletu osmé planety se vřítila do nekonečna za mocnou sluneční soustavou Vegy.

Teprve tam mohlo dojít ke transici.

Souřadnice byly stanoveny.

Jako vždy se posádky zmocnilo napětí. Nehrozilo sice žádné nebezpečí, ale samotné pomyšlení na hyperskok vyvolávalo zvláštní pocity. Navíc ve vesmíru existovala řada bytostí, které byly schopny jejich hyperskok a s ním spojený otřes prostoru zaznamenat a zajímat se o něj.

Každá transice znamenala tohle riziko.

Samotný skok proběhl hladce.

STARDUST materializovala ještě daleko od mateřské sluneční soustavy. Slunce před nimi stálo jako nejzářivější hvězda.

V tu chvíli vešel do velínu Bully. Během dematerializace raději zůstával ve své kabině.

„Je to Slunce?“ zeptal se a ukázal před sebe.

Rhodan mlčky přikývl a nacvakal na klávesnici dotazy do počítače.

STARDUST letěla správným směrem.

Po třech hodinách minuli Pluto. Pomocí vysílačky navázali spojení se stanicí na Plutu, jejímž úkolem bylo hlídat okolí sluneční soustavy. V případě blížících se cizích lodí měla okamžitě varovat Freyta a ten pak Rhodana.

O deset hodin později se přibližovali k Venuši. Druhá planeta Slunce se už před časem ukázala jako obyvatelná. Byl to domov obrovských ještěrek a polointeligentních zvířátek, podobných tuleňům, která obývala četná moře planety. Vládlo tam tropické a vlhké klima. Kyslíku tam bylo dost. Nebe však bylo neustále zakryto hustými mračny. Na Venuši pršelo víc než na nejdeštivějším místě na Zemi.

Na této planetě zbudovali Arkonidané před deseti tisíci lety velkou základnu. Použili k tomu útroby velké hory. Sami pak zčásti zahynuli a zčásti se odtud navěky odstěhovali, ale základna včetně veškerého zařízení zůstala. Nyní sloužila Rhodanovi a jeho spojencům.

Za další půlhodinu STARDUST přistála.

✧ ✦ ✧

K počítači základny se odebrali pouze Rhodan a Crest. Bully převzal velení křižníku a odletěl na Zemi. Nikdo nemohl tvrdit, že by mu tento úkol nepůsobil potěšení, to spíš naopak. Netrvalo dlouho a Země se mu ozvala:

„Tady Freyt! V Galakto City vše podle plánu! Rádi znovu vidíme STARDUST. Co je nového?“

Rychlost lodi klesala. Minuli Měsíc. Země se proměnila ve velký zelenomodrý míč, obklopený věncem atmosféry. Nádherný pohled, ň'kal si Bully. Země je určitě tou nejkrásnější planetou ve vesmíru.

„Díky, plukovníku Freyte. Tady Reginald Bull, velitel lodi STARDUST. Perry Rhodan zůstal s Crestem na Venuši. Důležitá porada s tamějším počítačem. Budete se muset spokojit se mnou.“

„Přesto se pokusím mít z vás radost,“ žertoval Freyt. „Co se děje tak důležitého?“

„To je dlouhá historie,“ odpověděl Bull. „Rád si s vámi o tom popovídám u láhve dobrého vína.“

„Proboha, to ne!“ upřímně se vyděsil Freyt. „Mám těch vašich povídaček dost už z minula. V noci mě pořád straší ti vaši vodní králíci se zabudovanými kyslíkovými bombami!“

Jejich rozhovor pokračoval a loď se mezitím chystala na přistání v Galakto City.

Galakto City!

Tam, kde Perry Rhodan před čtyřmi a půl lety přistál po návratu z Měsíce, vyrostlo obrovské město. Jeho centrum bylo chráněno energetickým ochranným zvonem, celé město pak hlídala armáda robotů.

Žilo tu více než 230 000 lidí, vybavených nejmodernější technikou včetně zbraní, letounů a robotů.

Přesto však tohle nejmocnější město Země žilo pro mír a klid.

Plukovník Freyt, který byl natolik podobný Rhodanovi, že by mohl být jeho bratrem, čekal na STARDUST na velkoryse zbudovaném kosmodromu. Když gigantická koule konečně dosedla, otevřel se hlavní vstup a v něm se objevil podsaditý Bully.

Rozběhl se dolů, klopýtl a upadl.

„Země ho vítá ve svém náručí!“ prohlásil plukovník a zasalutoval. „Vítejte jménem Třetí moci, pane ministře bezpečnosti. Vše je v pořádku.“

„V to doufám,“ zabručel Bully, vstal a poklepal plukovníkovi na rameno. „Pozdravuje vás Rhodan a Crest. Thora se s vámi přivítá osobně. Právě přichází.“

Freyt nebyl sám, kdo se na krásnou Arkonidanku rád podíval. Jistě, byla chladná a odmítavá, hrdá a arogantní, ale byla to žena, a navíc mimořádně půvabná žena.

„Co na mě tak zíráte, plukovníku Freyte?“ chtěla vědět, když mu podávala ruku. „To jsem se tak změnila?“

„Jste opálená,“ odpověděl rozpačitě plukovník. „Doufám, že se vám daří dobře.“

„Díky,“ přikývla ledabyle Thora. „Vždycky se mi daří dobře, když mám před sebou několikadenní šanci nevidět Reginalda Bulla. A tahle šanci mi právě kyne.“

Bully se nepřestával šklebit. Kývl na Freyta: „Ona je už taková. Přeju vám s ní hodně zábavy. Jistě s ní uděláte okružní jízdu městem, zatímco já tady budu hlídat nakládání výměnného zboží pro Ferrony.“

„Vše je připraveno,“ přešel vděčně Freyt na jiné téma. „Můžete ihned začít.“

„To má čas do zítřka, můj milý. Kde je nejbližší bar?“

Zasmáli se. Mezitím přišlo několik mutantů, dr. Haggard, dr. Manoli a major Deringhouse. Všichni se srdečně vítali s Freytem.

Potom vzal plukovník Bullyho za loket a odvedl ho trochu stranou. „Mám pro Rhodana dobré zprávy,“ šeptal. „Patrně to nebude trvat dlouho a budeme mít vládu světa. V tomto ohledu probíhají závažná jednání.“

„Výborně!“ pochvaloval si Bully. „Ale i já mám potěšitelné zprávy. Vyřešili jsme jednu část galaktické hádanky.“

Freytova tvář se proměnila v otazník. „Vyřešili jste - co?“

Bully se zašklebil. „Už jsem vám přece říkal, že to je dlouhá historka. A teď už mi konečně prozraďte adresu nejbližšího baru. Víte přece, že Rhodan vydává alkohol jenom k lékařským účelům. A já už jsem hodně dlouho nebyl nemocnej.“

✧ ⮝ ✧

Kovové transportní pásy strašidelně duněly podzemními chodbami skalní pevnosti. Stěnami pronikalo slabé světlo. Odněkud bzučely silné generátory. Poblíž transportního pásu se mlčky pohybovali roboti. Nereagovali, když kolem nich proklouzli Rhodan s Crestem. Jen jejich zaměřovače zaznamenaly mozkové vlny obou mužů, zkontrolovaly a přezkoušely je. Kdyby jejich frekvence nesouhlasily se zakódovanými povolenými frekvencemi, roboti by se proměnili ve smrtící stroje.

Uplynul další den - pozemský den.

Crest se slabě pousmál. „Myslíte, že získáme odpověď už dnes?“

„Snad,“ odpověděl zamyšleně Rhodan. „Aspoň částečnou.“

Blížili se ke svému cíli. K centrálnímu počítači, jehož paměť sahala do hlubin deseti tisíc let.

Tento počítač byl bohatě vybaven. Například dokázal vykouzlit na obrazovku své myšlenkové obrazy. Bylo tak možné i opticky sledovat, jak počítač přemýšlí.

Takže v jeho paměti bylo možné vyvolat jakýsi filmový týdeník z doby, o kterou měli zájem.

O tom všem Rhodan přemýšlel, když kráčeli k počítači.

Chodba končila velkými, kovovými dveřmi. Crest s Rhodanem se před nimi zastavili ve vzdálenosti jednoho metru. Věděli, že je automatika kontroluje a registruje.

Pak se před nimi otevřel vstup k počítači.

Rozzářilo se světlo. Počítač na ně už čekal. Z reproduktoru se ozvalo: „Vaše údaje byly zkontrolovány. Paměť vydala patřičné impulzy. Výsledek vám bude předán v podobě filmu. Zároveň obdržíte krátkou písemnou zprávu. Vysílání začíná za minutu.“

Pak se reproduktor odmlčel.

Crest tázavě pohlédl na Rhodana.

„Potřebujeme jméno muže, který přistál na Ferrolu a informoval o transmiterech. Pak také potřebujeme časový termín jeho přistání. Obojí snad bude v té písemné zprávě. Ale teď pozor, už to začíná!“

Film začal.

V nekonečném prostoru se vznášely tři gigantické koule. Blížily se k nějaké sluneční soustavě. Nakonec přistály na jedné z planet. Posádka byla plaše vítána primitivními domorodci.

Komentář zněl:

„Před 9985 lety pozemského času doletěl velitel Kerlon se svými třemi expedičními loděmi do soustavy Vegy, sestávající ze třiačtyřiceti planet. Povrchní kontrola prokázala, že jen osmá planeta je obývaná inteligentními tvory. Kerlon přistál a přivítal se s domorodci. Záhy však zjistil, že nejsou prvními cizími bytostmi, které na této planetě přistály. Už tu před nimi někdo byl a domorodci mu dokázali pomoci. Na znamení díků zanechali na planetě transmitery, které Arkonidané nikdy nevyráběli a znali je jen z teorie.“

Film pak ukazoval, jak je Arkonidanům předváděn transmiter.

„Kerlon obdivoval tyto stroje a dotazoval se na podrobnosti. Ferronové ho informovali, že stroje pocházejí od bytostí, žijících déle než slunce. To bylo upozornění na civilizaci Nesmrtelných. Kerlon byl velmi překvapen a mnohem později pak své informace uložil do počítače. To se ale stalo až na druhé planetě jiné sluneční soustavy.

Tři lodě odstartovaly a transitovaly. Přistály na Venuši. Tady vznikla velká základna a zprávy odešly na Arkon. Kerlon zemřel v boji proti divochům na kontinentu, oblévaném mořem, který později vinou útoku z vesmíru zanikl.

Kerlon je už dlouho mrtev,“ končil počítač svou zprávu, „ale byl to první Arkonidan, který našel stopu Nesmrtelných - a opět ji ztratil. Byl také prvním, kdo se podivoval transmiterům a podal o nich zprávu.“

Obrazovka zhasla.

Hlas utichl.

Rhodan dlouho mlčky a zamyšleně seděl před obrazovkou počítače, jenž mezitím také docela ztichl. Za silnými stěnami už žádný stroj nebzučel. Rhodan si uvědomoval, že ho od vyřešení galaktické hádanky dělí nepřekonatelná hradba času. Znal jméno muže, který se jako první divil transmiterům, ale ten už byl deset tisíc let po smrti.

Od Ferronů se nemohl nic dozvědět. To mu film zcela jasně naznačil. Tenkrát žili ve feudálních poměrech, jejich zbroj sestávala hlavně ze štítů a kopí.

Crest si povzdechl: „Jméno máme - Kerlon. Víc nic. Co teď?“

Rhodan prudce vstal. „Uvidíme. Víc jsme nepožadovali. Chtěl jsem znát to jméno. Další odpověď nám dá krypta. Poletíme na Zemi a vrátíme se na Ferrol. Tam se teprve rozhodne, jestli jsme stopu ztratili, nebo ne.“

I Crest se zvedl. „Pojďme. Venku nás čeká člun, který nás odveze na Zemi. Už se na ni docela těším.“

✧ ⮝ ✧

Bully byl ve svém živlu.

Mezi vojáky a techniky Třetí moci hledal dvě stě mužů, kteří měli v budoucnu sloužit na STARDUSTU. Tím by počet členů posádky obrovitého křižníku narostl na pět set.

Stál před těžkým úkolem. Musel každého jednotlivce pozvat, promluvit si s ním a rozhodnout. Rhodan požadoval, aby u těchto lidí nepřevažovaly pevné vazby se Zemí. Nesměli proto být například ženatí.

Ale do služby na STARDUST nebyli přijímáni jenom muži. Smlouvu dostaly i vyškolené spojařky, elektrotechničky či chemičky, stejně jako lékařky. Bully s potěšením konstatoval, že mužská část posádky to vítala s radostí.

Při této bohulibé činnosti ho Rhodanův návrat téměř zaskočil. Protože mezitím došlo k výměně zboží, startu STARDUSTU už nestálo nic v cestě. Bully byl požádán, aby urychleně dokončil výběr.

Třetího dne mohl křižník odstartovat.

Mezi Rhodanem a plukovníkem Freytem probíhala poslední porada.

„Znáte svůj úkol, Freyte," řekl Rhodan. „Je jasný a nekompromisní. Naše bezpečnost na Zemi je upevněna. Není zapotřebí žádných nových ustanovení. Vaším hlavním úkolem je však jednota Země a vytvoření vlády Země! Další existence lidstva bude jednoho dne plně závislá na tom, jak budeme umět rychle a rozhodně jednat. Ve vesmíru nejsme sami!"

„Spolehněte se na mě, Rhodane."

„Vím, Freyte. Jinak byste nebyl mým zástupcem. Moje úkoly jsou ve vesmíru, a musím přitom vědět, že tady na Zemi je o všechno dokonale postaráno. Jistotu bezpečné Země potřebuji jako morální základnu svých činů. Jenom dobrá a jednotná Země bude jednoho dne moci nastoupit dědictví Arkonidanů."

Plukovník Freyt nedokázal skrýt své rozechvění.

„Dědictví Arkonidanů, pane?"

Rhodan přikývl.

„Slyšel jste dobře, plukovníku Freyte. Jednoho dne poletíme na Arkon a pomůžeme Arkonidanům postavit jejich rozbitou říši zpátky na nohy. Oni za to zaplatí nejvyšší cenou – svou mocí. Crest to ví a vidí v tom jedinou naději pro svou zdegenerovanou civilizaci. V jistém slova smyslu představujeme menší zlo."

„Jsme lepší než pavouci nebo améby," přitakal vážně Freyt.

„Rozumím. A co na to říká Thora?"

„Ona zatím o ničem neví. Crest je muž a myslí logičtěji. Thora je však žena, a jako taková uvažuje citověji. Jednoho dne se s tím bude muset smířit."

„Z toho dne," usmál se Freyt, „mám strach."

Rhodan vstal. Usmíval se.

„A co myslíte, že mám já, plukovníku?"

✧ ➹ ✧

STARDUST znovu vzlétla do modrého nebe nad Zemí, minula Pluto a blížila se okamžiku transice.

Obrovská koule se začínala chvět, jako by ji obklopil horký vzduch, a pak zmizela.

Otřes prostoru se však rozletěl všemi směry do nekonečna kosmu.

Bylo docela dobře možné, že ho některá z nesčetných civilizací zaměřila a zamyslela se nad ním.

✧ ➹ ✧

Thorta, vládce všech Ferronů, zboží ze Země velmi příjemně překvapilo. První skutečný mezihvězdný obchod s pozemšťany byl úspěšně uzavřen.

Rhodan dal majoru Deringhousemu za úkol vyložit náklad a sotva major zmizel, Perry k sobě povolal Bullyho, Cresta, Thoru, Haggarda a Johna Marshalla. Už ho nic nemohlo zadržet, aby se nevydal do krypty v podzemí Rudého paláce.

Ale bylo tu ještě několik věcí, o kterých si chtěl nejdřív popovídat s přáteli.

„Ještě jednou si připomeňme rozšifrovanou zprávu," začal a zvedl fólii s textem. „Jsou v ní tři body, které musíme brát v potaz. Za prvé mluví Nesmrtelní o vteřinách. Podle všeho jde o těch 9985 let. To by bylo jasné. Dál zpráva přikazuje najít muže, který se divil transmiterům a zeptat se ho. Tady se musíme ptát, jak to mysleli. Toho muže jsme našli, respektive jeho jméno. Jak se ale mám zeptat někoho, kdo už je deset tisíc let po smrti? Přiznávám, že tuto část úlohy neumím vyřešit. Dále je však řečeno, že mám jít do krypty, abych se ho zeptal. Z toho plyne, že za pomoci páté dimenze je patrně možné mluvit s mrtvými. Každopádně se to brzy dozvíme. A je tu ještě něco... Ve zprávě se říká: pro mě vteřiny. To znamená, že pro něj jé téměř deset tisíc let vteřinou. Z toho lze soudit, že existuje jenom jeden Nesmrtelný!"

Chvíli bylo v kabině ticho.

Crest vypadal, jako by nad ním vyslovili rozsudek smrti. Thora měla pootevřená ústa, Bully vyjevené oči. Haggard a Marshall promluvili zároveň: „Jenom jeden Nesmrtelný? Takový paradox! Nemožné!"

„Ale možné, možné,“ chladně odpověděl Rhodan. „Je to docela dobře možné, a já vám taky řeknu proč. Tenkrát, když Nesmrtelní přistáli na Ferrolu, ještě existovali jako civilizace. Potom se rozhodli opustit soustavu. Důvody jsou neznámé. Zároveň byli překvapeni katastrofou, která je zahubila, přestože byli nesmrtelní. Zůstal jenom jeden. Ale ten si své tajemství nechtěl nechat jen pro sebe, a tak se rozhodl najít čestného pokračovatele. Vymyslel si galaktickou hádanku. Kdo ji vyřeší, stane se nesmrtelným...“

„Jenom jeden Nesmrtelný,“ mumlal Crest. „To je víc než fantastický dohad!“

„Jaká bytost by to měla být?“ zeptala se Thora. „Bytost, která nám dává hádanky, při jejichž řešení se neobejdeme bez počítačů a mutantů, bytost, která ovládá čas?“

„Ano,“ vážně přitakal Rhodan. „Ovládá čas. A protože ovládá čas, je nesmrtelná. Půjdeme do krypty a budeme požadovat odpověď. Chci vás poprosit, abyste mě následovali. Ještě dnes.“

Crest se zamyslel.

„Bez mutantů?“

„Vezmeme s sebou telepata Johna Marshalla. Možná bychom měli vzít i telekinetku Anne Sloaneovou.“

„A našeho robota!“ ozval se Bully.

Každý věděl, o kom je řeč. Měli robota, který byl počítačem naprogramován tak, aby myslel pětidimenzionálně.

„Dobrá,“ souhlasil Rhodan. „Thoro, vy si také přejete účastnit se toho podniku?“

Jejich pohledy se zkřížily. Rhodan na ní viděl, že by z pýchy nejraději šla s ním, ale pak přece jen zvítězila její ženská opatrnost.

„Když s vámi půjde Crest, bude možná lepší, zůstanu-li tady. Takříkajíc jako bezpečnostní faktor.“

Bully řekl: „Proč s sebou nevezmeme ještě nějaké další mutanty? Aspoň teleportera Rase Čubaje. Možná i Ralfa Marte na...“

„Tedy dobrá,“ zamyslel se Rhodan. „Dej jim vědět. Devět lidí se do transmiteru vejde. Za třicet minut vyrážíme!“

✧ ✦ ✧

Nesmrtelný, jehož stopu sledovali, zbudoval před deseti tisíci lety v podzemí Rudého paláce kryptu. Obyčejným okem nebyla viditelná, sestávala ze spoutaných paprsků vzdálených rádiových hvězd. Jenom arkonidský generátor je dokázal neutralizovat. Krypta se tím pádem vrátila do současnosti a stala se hmotnou a třídimenzionální.

Rhodan stiskl tlačítko a rozjel generátor. Téměř okamžitě se obraz před jeho očima proměnil. Tam, kde dříve stála prázdná klenba, se objevoval mihotající se kužel. Pak začal zase mizet a na jeho místě se zjevovaly předměty.

Transmiter však zmizel.

Místo něj tam stálo křeslo.

Stálo na malém podstavci a přímo vybízelo k tomu, aby si do něj člověk sedl.

Rhodan uvažoval jen pár vteřin a pak si řekl - posadí se, všechno ostatní pak přijde samo.

Crest byl podobného názoru: „To křeslo představuje spojení s Nesmrtelným. Každý z nás si tam může sednout, Rhodane, protože všichni známe jméno muže, který se divil.“

„Jdu tam já,“ řekl Rhodan. „Jestli má někdo podstoupit riziko, pak já. Creste, vy tu počkejte s ostatními. Dávejte dobrý pozor, co se stane, a přispěchejte mi na pomoc, kdyby to bylo nutné.“

Bully chtěl něco říct, ale přemohl se a mlčel.

„Co když zmizíte?“ zeptal se Ras Čubaj.

„Pak mě následujte. Nač jste teleporter?“

Afričan se pousmál. „Umím překonat prostor, ale čas ne.“

Rhodan neodpověděl. Místo toho vykročil ke křeslu. Během těch několika metrů chůze si pozorně prohlížel jeho vzhled.

Místo polstrování byla na sedačce hladká kovová plocha. Opěradlo vypadalo, že je ze stejného materiálu. Nohy stály kolmo k zemi a jako by do ní vrůstaly. Celé křeslo bylo neobyčejně pevné a masivní.

Pak se před ním Rhodan zastavil.

Co se stane, až se posadí?

Udělal poslední krok a...

Posadil se.

Kov byl na dotek teplý, jako by v něm teprve před chvilkou seděl někdo jiný. Jinak nebylo nic jiného cítit. Ale Rhodan na něco čekal.

Přišlo to.

Přišlo to nečekaně rychle.

Kolem to začalo bzučet, jako když se rozjíždí stroj. Celé křeslo se začalo chvět. Zároveň se aktivoval energetický ochranný štít a zahalil Rhodana, křeslo a pódium. Ostatní viděli Rhodana jakoby přes závoj.

Pak už ani to...

Kolem něj se zatemnilo. Jenom energetický štít mírně fluoreskoval, ale vydával málo světla. Vidět však nebylo nic. Rhodan cítil, jak se do jeho myšlenek vkrádá cizí prvek. Instinktivně se tomu chtěl bránit, ale pak toho nechal. Jaký smysl by mělo uhýbat otázkám. Uvolnil se tedy a pak cítil, jak se ho cizí síla zmocnila.

Trvalo to jen pár vteřin, pak se rozjasnilo a štít zmizel. Chvění křesla ustalo a bzučení utichlo. Rhodan se díval do zvědavých tváří přátel.

„Kdes byl?“ zeptal se Bully. „Zmizels nám.“

„Vy mně taky,“ odpověděl Rhodan a vstal. Ale zůstal u křesla.

Proč? Sám nevěděl, co tam ještě chce.

Odpověď!

Kde zůstala odpověď Nesmrtelného?

Mezitím se blížili ostatní. Bully a Crest se téměř zároveň ze ptali: „Jaké to bylo?“

„Sám nevím, co se stalo, ale řekl bych, že byla řádně překontrolována moje paměť. Nesmrtelný - nebo nějaký jeho stroj musí nyní vědět, že znám jméno muže, který se před deseti tisíci lety divil transmiterům jako první. To byla podmínka. Splnil jsem ji. Nyní je na Nesmrtelném, aby nám ukázal další kroky.“

Ke Rhodanovi přišli i ostatní.

A neznámý jako by na to čekal.

Najednou se pod nimi pohnula podlaha a začala klesat. Připadali si jako v kamenném výtahu.

„To jsem zvědav, jak tohle dopadne,“ řekl pochybovačně Bully.

„Ještě jsme mohli vyskočit. Měli jsme na to času dost.“

„Zbabělci nejsou hodni věčného života,“ napůl žertem poznamenal Rhodan, ale pak vážně dodal: „Jsem přesvědčen, že našeho neznámého určitě taky zajímá, jestli máme odvahu. Takže si nás zkouší.“

Bully neodpovídal. Došlo mu, že Rhodan má pravdu.

Podlaha se mezitím zastavila.

Zato začaly ustupovat stěny a prostor se neustále zvětšoval.

Najednou, zničehonic uprostřed dokonale prázdného sálu stál blok.

Kvádr z kovu.

Pomalu se rozsvěcovalo světlo. Přicházelo ze všech stran. Sál byl velký, tvořil krychli a měl hrany o délce deseti metrů. Šachta se nad nimi zavřela. Osm lidí a robot seděli hermeticky uzavřeni před okolním světem v perfektním vězení.

Kovová kostka!

To najednou přilákalo jejich mysl.

V podzemní kobce nebylo nic jiného, než ten kovový blok.

Rhodanovi neuniklo, že je nepravidelný: opět na něm stál nápis v neznámé obrázkové a symbolové řeči! Další upozornění?

„Máme to rozluštit?“ zeptal se Crest. „A jak?“

Rhodan se otočil k robotovi: „Vidíš ten nápis?“

„Ano, pane.“

„Dešifruj nám ho.“

„Ano, pane.“

Robotovy oči se obrátily k bloku. Soustředil se, jeho program se aktivoval. Ale trvalo mu to...

Bully začal být netrpělivý. „Kdo ví, jestli to dokáže. Co když to nedokáže?“

„Nemaluj čerta na zeď!“ okřikl ho Marshall.

„Cože?“

„Ticho!“ uklidnil je Rhodan. „Nerušte ho!“

Ras Čubaj si šeptem povídal s Ralfem Martenem. Teleporter měl sto chutí vyzkoušet si, jestli by byl schopen uniknout z tohoto prostoru, ale neodvažoval se nic dělat bez Rhodanova rozkazu. Možná, že tento prostor nebyl ohraničen jen stěnami, ale také v čase. Pak by se ven nedostal, nebo třeba jen napůl...

Robot se pohnul. Otočil se k Rhodanovi: „Bylo to jednoduché. Text zní:

Nyní najdi toho, jehož jméno znáš. Jenom on má to, co potřebuješ k nalezení cesty za světlem. Víš, co je čas?“

Robot se odmlčel. Rhodan vteřinku počkal a pak se zeptal:

„To je všechno?“

„Text je ukončen, pane. Víc toho na časoměniči nestojí.“

Do Rhodana jako by udeřil blesk. „Cos to řekl? Cože to je?“ ukázal na kovový kvádr.

Robot odpovídal klidně, z jeho hlasu nezněly vůbec žádné emoce.

„Je to časoměnič, pane. Přístroj, který ovládá čtvrtou a pátou dimenzi a manipuluje s nimi. V pětidimenzionální matematice je to něco takového, co v třídimenzionální představuje počítač.“

„Co s tím časoměničem máme dělat?“

Robot odpověděl přísně logicky: „Změnit čas, pane.“

„Ten se nám v duchu směje!“ ozval se Bully. „Jako by ten časoměnič byl počitadlem dětí z první třídy!“

„Buď už konečně zticha!“ okřikl ho Rhodan. „A jestli chceš něco říct, tak řekni něco, co nám pomůže dál. Jinak raději mlč!“

Pak se otočil na robota: „Říkáš změnit čas? Je to tedy stroj na cestu časem?“

„Něco takového, pane. Stroj na cestu v čase se od těchto časoměničů liší tím, že do něj nasednete a cestujete minulostí či budoucností, kdežto časoměnič je už nastaven na určitou frekvenci a vede vás jen jedním směrem a pak zase zpátky. Princip znám jen teoreticky.“

„Jakým směrem?“ zeptal se napjatě Rhodan.

„Do minulosti.“

Crest přikročil k Rhodanovi. „Začínám chápat, Perry. Znáte jméno muže, který se divil, a proto za ním smíte cestovat časem. Nesmrtelný patrně nemá nic proti tomu, abychom cestovali s vámi. Kerlon má podle té zprávy něco, co potřebujeme na cestu za světlem. Nikdo si nedokáže představit, co by to mohlo být. Ale my ho najdeme a vezmeme si to od něj.“

Bully s mutanty němě zírali na kovový blok. Myšlenka, že je tato krychle dopraví do minulosti, byla příliš fantastická.

„Jak ho zaktivujeme?“ zeptal se Rhodan Cresta. „Nevidím žádná tlačítka, nic.“

Robot reagoval ihned a odpověděl za Cresta: „Časoměnič je propojen s automatikou krypty. Zamýšlený proces proběhne bez našeho přičinění. Řekl bych, že už se nacházíme na cestě do minulosti.“

Rhodan se bezděčně rozhlédl. I ostatní se chovali podobně.

Nic se nedělo, všechno vypadalo jako před chvílí. Museli být ještě někde pod sklepením Rudého Paláce.

Nebo ne?

K dalším úvahám se už nedostali, protože se stalo něco po divného: najednou se opět ozval hlas Nesmrtelného. Byl to jednotvárný, pronikavý, telepatický hlas:

Nová zpráva:

Hovořím k tobě, kdo sleduješ mou stopu. Až dorazíš, nenech se zabít. Nikdo ti nepomůže, pokud si nepomůžeš sám: Jenom pak, až najdeš Kerlona a to, co ti ukáže cestu ke světlu, budeš se moci vrátit do vlastního času. Nečekej déle než tři dny, ale také ne méně. Teprve pak tě stroj doveze zpět. Přeji ti štěstí. Jak dlouho už čekám!

Z velké dálky se najednou ozývalo řinčení zbraní. Rhodan to tak slyšel: byly v tom i výkřiky, údery mečů o štíty, kdesi dutě zazněla exploze.

Stěny vězení se začaly měnit.

Na jedné straně se rozplynuly a udělaly místo hrubě otesaným balvanům. Tam, kde býval vstup do krypty, stály dřevěné dveře, zevnitř zavřené závorou z těžkého trámu. Strop ale zůstal. Podlaha také.

Časoměnič také stál beze změny na svém místě.

Hluk přicházející zvenčí sílil. Výkřiky se mísily s detonacemi. Docela zblízka se ozývaly rozkazy.

„Obávám se,“ řekl Crest, „že jsme uprostřed nějaké bitvy Podle dobových zpráv vládly tenkrát na Ferrolu válečné časy. Pokud jsme v minulosti, musíme s tím počítat.“

„Nenech se zabít – to je varování Nesmrtelného,“ připomínal Rhodan. „Jsem rád, že jsme si nezapomněli vzít zbraně.“

„Měli jsme si jich vzít víc,“ poklepal Bully na rukojeť svého paprskometu. „Kombinézy, psychozářič, snad i antigrav.“

„Myslím, že bychom udrželi v šachu celou zdejší armádu jen s pomocí starodávného bubínkového koltu, řekl Crest. „Tady nebudou znát střelné zbraně, nanejvýš tak předovky. Každopádně nesmíme brát žádné ohledy, koneckonců budeme bojovat proti Ferronům, kteří jsou už desetitisíce let mrtvi. Je to trochu šílené, já vím.“

„Víc než šílené,“ souhlasil s Crestem Rhodan. „Nevím jestli ještě platí čas na našich hodinkách, ale podle nich je pět hodin odpoledne pozemského času. Máme tři dny času. Nevím, kam a jak jsme se to dostali, ale Nesmrtelný se podle mého názoru postará, abychom Kerlona našli. Co nevím, je, co mám veliteli Arkonidanů říct. Vy byste to věděl, Creste?“

Arkonidan pomalu zavrtěl hlavou.

„V našich dějinách nejsou o cestách v čase žádné zprávy. Zpráva, kterou Kerlon poslal na Arkon, se o nás nezmiňuje, takže o tom mu nic neřekneme, že...?“

„Uvidíme. Bully, otevři dveře.“

Dřevěná závora se dala lehce odstranit. Dveře se otevřely směrem ven. Dovnitř slabě proniklo denní světlo. Za dveřmi byly kamenné schody, vedoucí nahoru do široké chodby.

V hale leželi tři muži v naleštěném brnění. Rhodan na první pohled viděl, že jsou po smrti. Musel tu zuřit strašný boj.

„Nepříjemná epocha,“ zabručel Bully a raději rovnou tasil paprskomet. Palcem ho nastavil na slabou intenzitu. Při přímém zásahu ochromí, ale nezabije.

I Marshall tasil svůj kolt, se kterým se nikdy neloučil. Rhodan se obrátil na Rase Čubaje.

„Rasi, prozkoumejte okolí. Buďte opatrný. Jakmile někoho potkáte, zmizte. Zjistěte, kdo obsadil Rudý Palác, a především se pokuste zjistit, jestli už přistály ty tři arkonidské lodě. Počkáme tady na vás.“

Africký teleporter přikývl. Uvolnil zbraň ve svém pouzdře a soustředil se. Za okamžik byl pryč.

✧ ➤ ✧

Ras Čubaj se rozhodl jen pro krátký skok prostorem.

Než materializoval, nemohl se podívat, kde to bude, což ho už víckrát dostalo do nebezpečné situace.

Když otevřel oči - a nastavil se na Thortův trůnní sál - okamžitě začal padat.

Hluboko pod sebou viděl věže a cimbuří plochého hradu, který se v ničem nepodobal budoucímu Rudému Paláci. Za střílnami stáli muži v brnění a stříleli z nemotorných pušek na obrněné útočníky, kteří se za pomoci žebříků pokoušeli dobýt hrad. Ve dvoře se už bojovalo muž proti muži.

Rasovi nezbývalo mnoho času, pokud se nechtěl roztříštit o zemi. Dematerializoval a přistál kousek stranou od hradu na volném prostranství.

Byl to kopeček. Měl odtud dobrý rozhled, aniž by byl vystaven nebezpečí, že ho ti barbaři překvapí.

Hrad byl nyní vzdálen asi dva kilometry. Byl doslova v nepřátelském obležení...

Vtom za sebou zaslechl nějaké zvuky.

Byli to čtyři muži, kteří se co možná nejtišeji snažili dostat nahoru na kopec. Neměli na sobě žádné brnění a i oblečením se lišili od příslušníků bojujících skupin.

Aha, pobaveně konstatoval Ras. Už tenkrát existovali neutrálové, kteří nakonec pomohli vítězovi.

Ti čtyři na sobě měli kožené košile i kalhoty. Na hlavě nic nenosili, ale před sluncem je chránily dlouhé vlasy. Byli ozbrojeni jen dlouhými kopími a krátkými meči. Pomocí řemenu měli na záda připoutané ploché štíty.

Ras se jim klidně díval v ústrety. V ruce držel paprskomet. Byl rozhodnut zmizet jen v krajním případě. Nechtěl se k Rhodanovi vracet s prázdnýma rukama. Možná mu k dorozumění postačí pár nových ferronských slov.

Ti čtyři si ho všimli.

Zarazili se.

Ruce položili na rukojeti mečů a nevěřícně zírali na podivně oblečeného cizince.

Pak znovu vykročili. Když došli na deset metrů od Rase, zvedl ruce. „Stát!“ zvolal ferronsky. „Chci s vámi mluvit.“

Čtveřice se opravdu zastavila. Museli mu rozumět. Bezradně svírali své oštěpy i meče.

„Kdo jsi?“ zeptal se nejvousatější z nich.

Ras se divil, že mu tak dobře rozumí. Jeho řeč se jen velmi málo lišila od té, kterou mluvili novodobí Ferronové, konkrétně kmen Sichů.

Stál před předky Sichů?

„Sicha?“ zeptal se.

Vousatý zaskočeně přitakal, ruka s kopím mu klesla a hrot se dotkl země. V očích měl přívětivý výraz.

„Přítel?“ zeptal se.

Ras pokýval hlavou. Přirozeně, proč by neměl být přítelem Sichů? Schoval paprskomet a s napřaženýma rukama vykročil vstříc těm čtyřem. Pochopitelně byl stále připraven rematerializovat, kdyby se na něj vrhli.

Vousatý váhavě přijal podávané ruce a stiskl je. Jeho druzi mezitím nespouštěli oči z Rasovy podivné zbraně.

„Žijeme támhle v horách!“ řekl vůdce skupinky a ukázal do dálky. „Mnoho války teď. My držet mír.“

„Kdo vede válku?“

Nebylo jednoduché porozumět, oč vlastně jde. Ti čtyři mluvili jeden přes druhého a o všem možném, ale Ras nakonec získal přece jen dojem, že situaci pochopil.

Majitel hradu byl něco jako kníže, který vládl nad tímto krajem. Jeho soused, také kníže, mu tuto vládu nepřál. Tohle byl mezitím už jeho třetí pokus o dobytí hradu a zdálo se, že se mu konečně podařil. Sichové se nestarali o boj, spíš využívali situace a okrádali zabité, či dokonce přepadávali jednotlivce z obou stran. Kvůli kořisti.

Vousatý to docela otevřeně přiznal a když se ho Ras zeptal, proč neokradou i jeho, zašklebil se a řekl: „Jsi cizinec a máš na sobě podivný oděv. Máš divnou zbraň, kterou neznáme. Ale víme, že z ní šlehají blesky. Bojíme se tě, proto jsi náš přítel.“

Jak neuvěřitelně prosté a moudré, říkal si překvapeně Ras. Ale pak si uvědomil: odkud mohli vědět, že paprskomet šlehá blesky?

To bylo tím prvním přistáním Arkonidanů! Už tady byli!

Rozhodl se vyptávat: „Kdy to bylo, když tu naposledy byli cizinci?“

Vousatý naklonil hlavu k rameni. „Jsou to tví přátelé? Přišli jste znovu, bozi slunce?“

Ras přemýšlel. Něco tu každopádně nesouhlasilo: nedivili se jeho barvě pleti. No, možná to pro ně ani není důležité. Oni taky nejsou bílí, spíš modročerní.

„Ano, jsou to mí přátelé. Možná se tu znovu objeví.“

Vousatý chtěl něco odpovědět, ale byl náhle přerušen. Z blízkého křoví se ozvaly výkřiky a pak se ke čtveřici jako na rozkaz rozběhlo deset mužů v brnění. Dokonale je zaskočili, když byli ponořeni do hovoru. Navíc to vypadalo, že vojáci nemají v úmyslu brát zajatce.

Ras byl nejprve rozhodnut, že teleportuje, ale pak si uvědomil, že by to nebylo vůči jeho novým přátelům fér. Koneckonců se jeho vinou octli v téhle nepříjemné situaci.

Bleskurychle tasil paprskomet a stiskl tlačítko. To už mířil na nejbližšího útočníka. Voják po něm chtěl právě vrhnout kopí, když vtom ho zasáhly paprsky. Tvář se mu stáhla a začal řvát. Prsty se mu křečovitě zkroutily a kopí z nich vypadlo. Pak padl k zemi a začal prosit o milost.

Jeho kumpáni s dalším útokem váhali. Pak je napadlo, že jejich druh padl v boji a s novou silou se vrhli do útoku.

Kopí Sichů mezitím zasáhla čtyři z útočníků a srazila je k zemi. Ale i muž vedle vůdce Sichů najednou vykřikl a probodnut se zřítil do trávy.

Ras Čubaj v tu chvíli ztratil všechnu trpělivost. Rychle změnil intenzitu paprskometu a pálil proti zbylým sedmi vojákům, kteří s tasenými meči běželi proti Sichům.

Bylo to, jako by vojáci narazili na neviditelnou stěnu a ta je odmrštila. Jejich těla se kroutila v křečích, zbraně jim padaly z rukou, káceli se k zemi.

Nebyli mrtví, ale Ras věděl, že budou alespoň půl hodiny v bezvědomí. Jen první zasažený se mezitím odplížil stranou a ní už prchal dolů do tábora.

Ras položil vousatému Sichovi ruku na paži: „Ať uteče, příteli. Nech ho běžet."

„Proč? Přivede ostatní!"

„Nepřivede. Bude svým druhům vyprávět, co prožil, a pak už nikdo neodváží vystoupit na tento pahorek."

Sichové pochopili.

„Je na čase," řekl vousatý, „abychom odtud zmizeli, nebo se nám už nepodaří vrátit do hor. Oko Boha zajde brzy pod zem a nastane tma."

„Oko Boha?" zeptal se překvapeně Ras a ve stejnou chvíli mu došlo, že to bude slunce. „Jo, jistě, bude noc. Popište mi, kde bydlíte, abych vás mohl navštívit."

„Ty nepůjdeš s námi?"

V hlase vousatého muže zaznělo zklamání.

„Ne, protože na mě čekají mí přátelé. Ale slibuji, že vás navštívím v horách. Popiš mi cestu."

Vůdce ukázal k obzoru: „Tam, pod třírohou horou, žije náš kmen. Vedle je hluboké údolí s řekou. Nemůžeš se splést."

Ne, říkal si Ras. To opravdu nemůžu. Sicha mu totiž popsal místo, kde po tisíciletích vyrostlo hlavní město Sichů Sic Horum.

„Najdu to. Vraťte se v pořádku domů."

Sicha se zeširoka usmál. „Známe okliky a zkratky lépe než vojáci, kteří přicházejí z cizí země. Měj se dobře, cizinče. A – děkujeme."

Ras stiskl třem statečným mužům ruce a schoval paprskomet za opasek. Věděl, že má pro Sichy ještě jedno velké překvapení, ale nedalo se nic dělat: musel zmizet.

Zamával jim na rozloučenou a před jejich užaslými zraky se rozplynul.

Když otevřel oči, spatřil Bullyho polekanou tvář.

✧ ✦ ✧

Kníže poznal, že jakýkoliv odpor je marný. Barbaři pronikli až do hradu a hrozilo nebezpečí, že pobijí všechny jeho zbylé bojovníky.

Zavolal si kapitána svých vojáků.

„Regore, dej dohromady živé. Stáhneme se zpátky do sklepení hradu. Tam se několik dní udržíme."

„Do sklepa už pronikli nepřátelé, Lesure," odpověděl voják. „Zabili jsme je. Možná nás uchrání tajná komora."

Podthort učinil odmítavé gesto. „Tajná komora je svatým místem a žádný smrtelník nesmí nahlédnout dovnitř, aniž by ho ihned stihla smrt. Ostatní sklepení postačí. Nechal jsem tam uložit zásoby. Jsou tam i ženy. Přikaž svým vojákům, aby se ihned stáhli. Tady nahoře jsme ztraceni."

Regor pozdravil a spěchal za svými lidmi.

Ale Lesur, jeden z mnoha Thortů Ferrolu, spěchal mezitím po širokém schodišti dolů. Válka byla prohraná, barbaři v ní zvítězili. Tohle znamenalo konec civilizace. Od tohoto dne zavládne barbarství a otroctví.

Dveře ke sklepením byly rozmlácené. Musely tu probíhat úporné boje, protože dřevo bylo rozbito mocnými údery.

Lesur chvíli váhal. Zvuky boje nahoře sílily.

Už mu nezbývalo mnoho času.

Rychle spěchal po schodech, proběhl několika chodbami a minul první stráže. Až sem se nepřítel ještě nedostal.

Ženy a staří muži zvedali hlavy, když do rozlehlého sálu vběhl Lesur. Tady nikdo nevěděl, jak boje probíhají. Podthort se však rozhodl, že jim pravdu nezamlčí.

Ale chtěl počkat, až sem přijde Regor s vojáky. Pak zavřou dveře. Dokud jim vystačí zásoby, zůstanou tu.

Dveřmi vběhl voják, podíval se na Lesura a klopýtal za ním. Bylo na něm vidět, jak se celý třese:

„Co se děje?" vyjel na vojáka. „Nemusíš mít strach sdělit mi pravdu. Horší zprávy už nemohu dostat."

Muž zvedl hlavu. Z očí mu tekly slzy. „Ó, pane, bohové..."

„Ano, kdyby nám tak chtěli pomoci!" posmíval se Lesur a odvrátil se.

„Ale oni nám pomohou!" zvolal voják. „Vyslechli naše modlitby a pomohou nám! Proč by jinak za námi přišli?"

Lesur se napřímil. „Přišli?" vyjel na vojáka. „Kdo to přišel?"

„Bozi! Už jsou uvnitř hradu. Potkal jsem jednoho z nich před tajnou komorou. Dveře byly otevřené..."

„Co to říkáš!" zařval Lesur. „Dveře otevřené! Tys to viděl na vlastní oči?"

„Ano, pane. Já vím, že jsou tyto dveře po věky zamčeny a že nesmějí být otevřeny. Říká se, že uvnitř žijí bohové a že přijdou na pomoc v nejvyšší nouzi. Teď se dveře otevřely a bozi nám přicházejí na pomoc.“

Lesur tam chvíli stál jako vytesaný z kamene, pak chytil vojáka za ruku a přísně pravil: „Půjdeš se mnou. Jdeme ke dveřím bohů!“

✧ ✦ ✧

Bully se vyděsil málem k smrti, když se Ras Čubaj těsně vedle něj rematerializoval. Zaklel a uhnul.

Afričan se zašklebil.

Pak vysvětlil netrpělivě čekajícím situaci.

Rhodan se zamyslel. „Nepřišli jsme do minulosti, abychom se míchali do vnitřních záležitostí ferronských kmenů. Musím však přiznat, že mi je Thort tohoto hradu sympatičtější, než útočící barbaři. Stojíme nyní před otázkou: co máme udělat? Podle všeho tady Arkonidané ještě nepřistáli.“

Tentokrát to byla Anne Sloaneová, kdo přednesl návrh.

„Pokud barbaři zaberou tento hrad, dostaneme se do velkého nebezpečí. Řekla bych, že neušetří nic a nikoho, včetně nás...“

Ras horlivě kýval hlavou. „To je rozumná myšlenka. Ale existuje ještě jedna možnost: že bychom vyčkali u Sichů.“

„Cesta k nim je bez dopravních prostředků složitá,“ odmítal Rhodan. „Myslím, že bychom se měli obrátit na zdejšího vládce hradu.“

Bully zářil. „Budeme bránit hrad? Fajn! Nenápadně se zamícháme mezi rytíře!“

Rhodan se zasmál. „Nenápadně? To se nám sotva povede. Spiš se obávám, že vyvoláme velký rozruch.“

Crest chtěl něco říct, ale najednou se zaposlouchal.

Zvenčí se ozývaly zvuky. Dveře byly pootevřené a nyní už bylo zřetelně slyšet přibližující se kroky a hovor dvou mužů.

Rhodan mávl na mutanty. S tasenými zbraněmi se všichni tři muži a Anne stáhli dozadu do sálu. Crest, robot a Rhodan zůstali u dveří. Blížil se vzrušující okamžik prvního setkání.

Jak zareagují ti druzí?

Když Lesur uviděl pootevřené dveře, pochopil, že mu voják nelhal. Zmocnila se ho nevysvětlitelná úcta a litoval své nevěřící poznámky ohledně příchodu božstev. Jestlipak mu prominou? Rozhodl se, že se bude chovat velmi ponížen.

Spatřil tam tři muže. Stáli před kovovou kostkou uprostřed místnosti. Jejich majestátní zjev srazil Lesura na kolena. Jeho bojovník už mezitím ležel břichem na zemi.

Rhodan hned nepochopil. Ale zezadu řekl tiše Marshall, muž, který uměl číst myšlenky: „Mají nás za bohy, kteří jim přišli pomoci proti barbarům. Momentálně uvažuje, jak nás má vlastně oslovit. Myslím, že mluví ferronsky. Jmenuje se Lesur a je to Thort.“

Rhodan přikývl.

Vykročil a zastavil se mezi dveřmi. Než mohl Lesur něco říct, zvedl ruce a řekl: „Ano, uhodls. Přišli jsme ti na pomoc. Tvému nepříteli nebude dovoleno ztéci tento hrad.“

Lesur pochopil jeho slova, i když mu zněla poněkud cize. To ale nebylo divu. Proč by bozi neměli mluvit jinak než smrtelníci? Hlavně že si rozuměli.

Vstal, ale zůstal v předklonu.

„Díky, bohové, díky. Nepřítel už pronikl do hradu. Mnoho mých bojovníků bylo zabito a nyní jsou v nebezpečí ženy a děti.“

Toto upozornění urychlilo Rhodanovo rozhodování. Obrátil se na své lidi: „Bully, ty převezmeš s Crestem, robotem a Haggardem vyčištění hradu. Já se postarám o nepřítele za hradbami. Ostatní půjdou se mnou. Bully: paprskomety na nejnižší intenzitu! Já použiju mutanty a barbarům trochu upevním víru v bohy. To nemůže nikdy škodit.“

Lesur a jeho bojovník odvedli Bullyho a jeho tři průvodce ve směru k velkému sálu, před kterým se už bojovalo. Rhodan mezitím spěchal na jednu z věží.

Cestou narazil na první útočníky.

Gagat, kníže barbarů, spatřil nového nepřítele.

Neváhal ani vteřinu a rozkázal svým vojákům, aby ho zabili.

Rhodan držel v ruce paprskomet. „Co je?“ zeptal se Marshalla.

„Považují nás za nepřátele. Ten hoch v červeném plášti je jejich vůdce. Kníže Gagat. Právě vydal rozkaz, aby nás zabili.“

„Fajn,“ přitakal Rhodan. „Aspoň víme, na čem jsme. Takže do toho! Každý podle svých schopností. Mně postačí paprskomet. Anne, co kdybyste toho jejich knížete trochu pozvedla?“

Ale Anne měla spoustu práce, aby silou vůle odhazovala oštěpy ze směru, kterým na ně mířily. Dělala to velmi šikovně.

Gagatův zástupce stál vedle svého pána – zvedl oštěp a mrštil jím proti Rhodanovi, kterého pokládal za hlavní osobu. Kopí mířilo přesně a určitě by Rhodana zasáhlo, kdyby náhle nenarazilo na neviditelnou překážku. Na vteřinu strnulo,

pak opsalo oblouk a vrátilo se ke svému pánovi. Pochopitelně s odpovídající rychlostí. Překvapený barbar jen tupě zíral a nestačil ani uhnout, takže jeho vlastní kopí mu připíchlo pravé chodidlo k bahnité zemi.

Strašlivě zařval.

Gagat vedle něj se ani nehnul. Byl plně zaujat tím, co prováděly oštěpy jeho vojáků. Některé vyletěly tak vysoko, že je nebylo vidět, jiné dopadaly proti zdem hradu a lámaly se.

Žádný však nezasáhl cíl.

Rhodan mířil před sebe paprskometem.

Gagat zuřil. Tasil meč, ale vtom se vedle něj zjevil černý Ras Čubaj, meč mu sebral z ruky a zase zmizel.

Barbar strnul jako zasažený bleskem.

A pak jeho tělem projel elektrický proud. S tímto druhem energie se ještě nikdy nesetkal. Vyděšené tváře jeho bojovníků prozrazovaly, že není sám.

Kdo byli ti cizinci?

Než mohl cokoliv rozhodnout, jeden z cizinců promluvil:

„Gagate, vrať se do své země, nebo bohové zabijí tebe i tvé muže. Na znamení vážnosti svých slov ti dáme poslední varování.“

Anne Sloaneová přikývla.

Soustředila se na Gagata a pak se to stalo.

Vůdce barbarů pocítil, jak mu mizí země pod nohama. Vznášel se výš a výš, až na úroveň nejvyšší věže hradu. Chvíli se vznášel nad strnulými bojovníky. Nejdřív si ho nikdo nevšiml, pak kdosi vykřikl.

Všichni zvedli hlavy a ruce se zbraněmi jim klesly. Gagat, vůdce barbarů, uměl létat!

Ale Gagat se prozradil sám. Najednou zvolal: „Na Lesurově straně jsou bohové! Zvedli mě do výšky a nechají mě zřítit se dolů. Zanechte boje, prohráli jsme! Proti bohům nezmůžeme vůbec nic!“

Barbaři na nic nečekali a dali se na úprk.

Gagat byl bez sebe strachy, ale Anne neměla v úmyslu ho zabít. Zprostředkovala mu dojmy z volného pádu, ale pak ho kousek od hradu jemně postavila na zem.

Gagat tam stál a sledoval panický útěk svých mužů. Zatím scházeli ti, kteří pronikli do útrob hradu. Unikli zlobě Lesurových lidí, nebo byli ztraceni?

Hrad mu nedával žádnou odpověď.

✧ ➹ ✧

Bully mezitím ostřeloval barbary paprskometem, ale byl to náročnější úkol, než se zprvu zdálo.

Kapitán Ferronů Regor vedl své muže v zoufalém boji proti přesile. Bully ihned pochopil situaci.

„Stálá palba!“ přikázal Crestovi a Haggardovi. Sám pak namířil na bojující muže a stiskl spoušť. Nebylo možné odlišit přítele od nepřítele, takže paprsky zasahovaly stejnou měrou obě strany.

Od klenby budovy se odrážely vyděšené výkřiky.

Lesur křičel nějaké příkazy a ti, kdo je z jeho mužů slyšeli, ustupovali od nepřítele ke zdi.

Barbaři se vzpamatovali.

Zjistili, že se tu objevili cizinci a v rukou mají podivné předměty. Cítili neznámý, elektrický proud. Bylo to bolestivé a velmi nepříjemné.

Muž, který nařídil útok proti cizincům, se jmenoval Bogar. S taseným mečem se vrhl na Bullyho.

Vedle Bullyho však stál arkonidský robot. Viděl, co se děje a podle toho zareagoval. Bogar na chvíli zaváhal, když viděl cizince, jak k němu kráčí. V podstatě to byl jediný cizinec, který mu byl sympatický, protože měl na sobě brnění jako on. Jak mohl barbar vědět, že je to robot?

To je skutečný protivník, říkal si Bogar. Jenom je divné, že u sebe nemá zbraně. Chce se snad bránit meči holýma rukama?

Bogar se už nestaral o Bullyho, nýbrž všechnu svou pozornost soustředil na robota, který se k němu blížil s rozpřaženýma rukama.

Bully to sledoval jako ve snu.

Těžkooděnec Bogar zvedl oběma rukama meč a vší silou jím praštil do robotovy hlavy. Taková rána by rozčísla každou přilbu. Ani štít by nebyl nic platný.

Ale barbarův meč se ohnul a stal se jen nepoužitelným kusem železa. Bogar si přitom zlomil obě zápěstí. Vykřikl a pustil zbraň. Po tváři mu stékaly slzy bolesti. Přitom však nespouštěl svého protivníka z očí.

Robot si ho však už nevšímal. Zdálo se, že ránu ani necítil. Mechanicky kráčel dál. Odzbrojil nejbližšího vojáka a jeho vlastním mečem ho plácl do zad. Voják se zapotácel, otočil a utíkal pryč.

Jeho druzi zaváhali a začali ustupovat.

„Bozi stojí na naší straně!“ zvolal Lesur.

Bully zastavil palbu.

Bogar byl zajat.

Lesur pak vstoupil do sálu. Jeho oznámení, že bohové zahnali nepřítele na útěk, vyvolalo bouřlivý jásot. Ženy s dětmi padaly na kolena před Bullym a robotem. Crest s Haggardem to zpovzdálí sledovali se smíšenými pocity.

Lesur vyšel ze sálu a také padl na kolena. Pak zvedl obě ruce a řekl: „Díky, bohové! Věděli jsme, že přijdete v okamžiku největší nouze! Nepřítel je poražen. Nyní vyslovte své příkazy. Jsme ochotni platit.“

Bully horečnatě přemýšlel. Co by asi na jeho místě řekl Rhodan?

Proč vlastně přišli?

Kvůli arkonidským lodím!

„Vznešený Lesure,“ začal opatrně. „Nechceme žádný dík. Ale naším úmyslem je u vás po několik dní zůstat. Dejte nám místnosti, ve kterých budeme moci bydlet. Jakmile se pozdravíme s našimi přáteli, kteří přijdou z nebe, zase půjdeme.“

„Přátelé z nebe?“ vykoktal Lesur „Zpátky do uzamčené komory?“

„Ano,“ odpověděl Bully a pohlédl na skloněné hlavy před sebou.

Škoda, povzdechl si, že to nevidí Rhodan.

✧ ➹ ✧

Uplynuly dva dny.

Účastníci expedice do minulosti byli stále ještě na hradě jako hosté ferronského knížete. Sluhové jim přinesli vše, co potřebovali k životu. Ras Čubaj mezitím zavřel komoru s časoměničem zevnitř, takže do ní nemohl nikdo proniknout.

Rozhovor s Lesurem Rhodanovi potvrdil, že Arkonidané nebudou prvními návštěvníky z kosmu.

„Před mnoha slunci,“ vysvětloval tajuplně kníže, „přišli první bohové z nebe. Naši předci jim pomohli. Za to dostali zvláštní dary, které najdete po celé zemi. Dole ve sklepení hradu je také jedna taková klec. Nikdo se k ní nesmí přiblížit. Už mnoho odvážných, kteří do ní vstoupili, zmizelo před našima očima a nikdy se nevrátili.“

„Už se nikdy nevrátili?“ zvedl Rhodan obočí.

„Ne, až na jednoho,“ řekl Lesur. „Podivný příběh... Byl to vědec. Vstoupil do klece a pohnul pákou. Zmizel. Teprve po dvou letech se znovu objevil na hradě, celý otrhaný a vyhladovělý. Tvrdil, že obešel půl planety, ale nedokázal říct, jak se dostal tak daleko.“

Rhodan přikývl. Mělo trvat ještě hodně dlouho, než budou tihle primitivní divoši schopni pochopit teleportaci. Ale transmiter ho zajímal.

„Mohu ten přístroj vidět?“

„Klec?“ zaváhal Lesur. Obával se, že by tenhle šťastný bůh mohl zmizet. „Když na tom trváte, pane...“

„Známe tyhle přístroje,“ uklidňoval ho Rhodan. „A když zmizím, zase se vrátím.“

Rhodan se odvážil vstoupit do transmiteru druhého dne. Materializoval do hluboké tmy. Transmiter ho skutečně dostal na opačnou stranu planety. Pokud to mohl rozpoznat, přijímací transmiter stál na vrcholku kopce v jakémsi malém chrámu.

Sotva se však rozhlédl, mezi balvany rozpadajícího se chrámu se pohnuly stíny. V rukou se jim zaleskly meče.

Mniši!

Neváhal ani vteřinu, pohnul vysílací pákou transmiteru a opět stál před překvapeným Lesurem na hradě.

Mlčky se vrátil do svého pokoje. Nyní věděl, co se stalo s těmi, kdo prošli transmiterem: nedůvěřiví mniši je pozabíjeli.

Ráno třetího dne přistály tři arkonidské křižníky.

✧ ➹ ✧

Podoba velitele Kerlona s Crestem byla jenom vnějšková. Arkonidané ještě neprojevovali žádné známky degenerace, proto že se nacházeli na vrcholu svého vývoje. Galaktické impérium vzkvétalo a každou expedicí se zvětšovalo.

Kerlon věděl, že je na stopě velkému tajemství – tajemství nesmrtelnosti a věčného života!

Kdesi v této části Galaxie existovala planeta, na které žila civilizace, která objevila tajemství obnovy buněk.

Kerlon v této sluneční soustavě přistál čistě náhodou nejdřív na neobydleném kontinentu osmé planety, a objevil tam kromě pustiny také malou pyramidu z neznámého kovu, kterou tu zanechaly neznámé bytosti.

Před tisíci lety?

Před deseti tisíci lety?

Pyramida byla dutá a vchod do ní se dal snadno otevřít. Kerlon bez váhání vstoupil spolu s několika vědci, protože byl odvážný a statečný. Nevěděl, co je to strach.

Uvnitř našel pod povrchem místnost, v ní stůl a na stole nějaký předmět. Vypadalo to, jako by předmět zářil, ale jenom odrážel světlo.

Kovová trubka.

Kerlonovi lidé strnuli, když jejich velitel vykročil a vzal tu věc do ruky. Nevstoupili do nějaké pasti?

Ale když ji Kerlon sevřel a zvedl, nic se nestalo. Trubka byla lehká, měla asi třicet centimetrů délky a deset šířky. Na konci byla uzavřena víčkem, které však za žádnou cenu nešlo otevřít.

Kerlon se vrátil na loď. Jen nerad přenechal trubku svým vědcům a pak se znovu vrátil do pyramidy. Nenašel tam nic, ale pak jeden z vědců objevil ve vedlejší místnosti podivnou klec.

Opět to byl Kerlon, kdo nezaváhal. Funkce páky mu byla jasná. Vstoupil a stiskl ji. Když zmizel svým lidem z očí, málem propadli panice. Nicméně jejich velitel se za deset vteřin vrátil. Když ho zasypali otázkami, jenom zavrtěl hlavou a řekl: „Je poledne. Právě jsem byl někde na opačné straně planety v úplné tmě. Ta věc v pyramidě je transmiter. Teoreticky ho známe, ale nikdy jsme ho neuměli postavit. Jak se sem ta věc dostala? Vždyť tu žijí jen primitivní divoši?“

Kerlon byl vážně zneklidněn. Byl přesvědčen, že na téhle planetě nežil nikdo, kdo by chápal, co je to transmiter, natož aby ho uměl postavit. Galaktické impérium mělo tedy někde mocného soupeře a přitom nikdo nevěděl, jak tento soupeř vypadá a co chce.

Bude to muset zjistit. Když se to nedozvědí z trubičky, pak z transmiteru. A to byl těžký úkol.

Kerlon odstartoval se svou flotilou a po dlouhém hledání přistál vedle nějakého hradu. Pole kolem hradeb svědčila o obdělávání půdy. Takže tady žila nějaká aspoň zpola kultivovaná civilizace.

Tento Kerlonův odhad souhlasil, a přece byl chybný. Nemohl přece tušit, že se v lesích ukrývají barbaři, kteří touží vrátit se a pomstít. Gagat překonal první šok a říkal si, že to celé nemělo s bohy vůbec nic společného. Svět byl totiž velký a žila v něm spousta kouzelníků... Proto kolem sebe shromáždil ty, kteří přežili, a číhali na okraji lesa. Jednou přece ti cizinci budou muset opustit hrad a pak jim to osladí.

Kdo by však dokázal popsat úděs barbarů, když se třetího dne brzy ráno na nebi objevily tři velké kovové koule. Byly větší než slunce a stále se přibližovaly. Dosedly na zem a zůstaly stát.

Gagat musel použít veškerou sílu své autority, aby zabránil okamžitému úprku statečných bojovníků. Nedivil se jim. Na hradě seděli bohové a nyní přišla z nebe další posila. On sám, velký Gagat, byl však jiného názoru. A následující události mu měly dát za pravdu - aspoň zpočátku to tak vypadalo.

✧ ✦ ✧

Když se Rhodan a jeho lidé dozvěděli o přistání tří lodí, věděli, že stopa Nesmrtelných není chybná.

Události byly pevně stanoveny už před deseti tisíci lety až do nejmenšího detailu. Jenom ten, kdo ztratí stopu, nikdy nedojde k cíli. Pokud však tato stopa existovala, musel existovat i cíl.

A Rhodan k němu chtěl dojít.

„Pane, jsou tady, jak jste říkal,“ oznamoval mu Lesur.

Rhodan navenek zachovával klid, ale uvnitř v něm zuřila bouře. Arkonidané přišli, titíž Arkonidané, kteří před deseti tisíci lety vybudovali základnu na Venuši.

Čas se otočil zpátky. Teprve nyní to Rhodan se vší vahou pocítil.

„Kde přistáli, Lesure?“

„Venku před hradem. Chcete se s nimi pozdravit?“

Rhodan se tázavě podíval na Cresta. Arkonidan však zavrtěl hlavou. Rhodan se divil, nicméně se na nic neptal. „Pošleme za nimi. Počkejte venku u brány.“

Když Ferron odešel, Rhodan tázavě pohlédl na Cresta. Arkonidan se pousmál: „Nechci zbytečně probouzet Kerlonovo podezření. Navíc není v počítači ani slovo o tom, že by se Kerlon v soustavě Vegy setkal s lidmi. Půjdu tedy sám.“

„Bude to méně podezřelé?“

„Jistě,“ přitakal Crest. „Tenkrát, před deseti tisíci lety, bylo mnoho arkonidských lodí, které zkoumaly neznámý vesmír. Nebyly spolu ve spojení. Řeknu mu, že jsem tu přistál před půl rokem. Třeba pak odletí k Zemi.“

„To by bylo...,“ začal Rhodan, ale hlas mu uvízl v hrdle.

„To by bylo vysvětlení, proč se tenkrát Kerlon tak rychle vydal do sluneční soustavy, aby planetu věčného života hledal tam, dokud ho nezastihla smrt.“

„Vy se nyní pokusíte ovlivnit budoucnost?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Crest. „Jenom umožním, abychom za deset tisíc let na Venuši našli odpovědi na naše otázky. Jak to nazvat? Nevím...“

Cresta naplnila neobvyklá aktivita. Možná to bylo tím, že byl vsazen zpět do rozkvětu své civilizace - co vůbec víme o psychickém vlivu cesty časem?

„Vezmu s sebou robota,“ řekl Crest a zkontroloval si zbraň.

„Roboti už tenkrát v téhle podobě existovali.“

„I paprskomety?“ zeptal se Rhodan v naději, že Cresta nachytá při nedůslednosti. Ale Arkonidan se jen usmál.

„Je to stejný model jako před deseti tisíci lety. Ta zbraň je dokonalá, co by se na ní mělo změnit? Tak, a já teď jdu. Marshalle, můžeme zůstat ve spojení?“

Telepat zaváhal a pak přikývl. „Půjde to, když se na vás soustředím. Doufám jen, že nepůjdete moc daleko.“

„Dokážete to,“ přikývl Crest a obrátil se na robota: „Doprovoď mě.“

Rhodan se díval za Arkonidanem a myslel na to, jak nesnáší nečinnost. Poprvé mu iniciativa vyklouzla z rukou – i když to bylo logické.

✧ ▲ ✧

Kerlon byl právě u toho, že sestavoval expedici, když vtom si všiml tří postav, které se přibližovaly k jeho lodím. Byli to velmi odlišně oblečení muži. Kráčeli od hradu. Vpředu se pohybovala trochu nemotorná postava a Kerlonovi se zdálo, že její pohyby mu jsou nějak povědomé. Pak si uvědomil, že to musí být robot.

Robot? V primitivním hradu?

Obrátil se na jednoho ze svých důstojníků: „Zapněte obrazovku na zvětšení. Mám takový nejasný dojem, že přicházíme trochu pozdě."

Zprvu nebylo zřejmé, co tím míní. Když se však aktivovala obrazovka, důstojník pochopil.

Ta kovová bytost vpředu byl arkonidský robot.

Zároveň spatřili Cresta, vzpřímeného, s vrozenou hrdostí své civilizace. Měl na sobě sice neobvyklé oblečení, jiné, než jaké nosily expedice, ale jeho původ byl zřejmý. Vedle něj cupital podsaditý mužík v přebarevném hábitu - zřejmě domorodec.

„Škoda," poznamenal zklamaně Kerlon. „A já myslel, že se staneme objeviteli této soustavy. Někdo nás předběhl. Jsem zvědav, kdo to je."

„Půjdeme mu naproti?" zeptal se důstojník.

„To by bylo přátelské gesto," přikývl Kerlon a vstal. „Zrušte ochranný štít a doprovoďte mě."

✧ ▲ ✧

Gagatovi a deseti jeho statečným bojovníkům se podařilo při plížit se až k těm třem koulím. Jedenáct mužů leželo dobře ukrylo ve vysoké trávě. Vyčkávali.

Od hradu přicházely tři postavy, zleva proti nim kráčeli dva jiní muži. Ani ne dvacet metrů od úkrytu barbarů se skupiny zastavily. Hovořily spolu, ale barbaři nerozuměli ani slovu. Pak si podali ruce.

„Znají se," zklamaně šeptal Gagat. „Přišli dobýt náš svět. Lesur je jejich spojenec. Musíme je zabít."

Nový kapitán Radgar položil ruku na rameno svého pána a chraplavě zašeptal: „Možná bychom je neměli zabít, ale zajmout. Když se octnou v naší moci, ostatní bohové se na nás neodváží útočit."

Gagat pomalu přikývl.

„Jsi velmi moudrý," chválil Radgara. „Mrtví by nám k ničemu nebyli, ale jako rukojmí nám poslouží. Počkejte, až dám znamení, pak se na ně vrhneme. Musí to být překvapující úder!"

✧ ▲ ✧

Crest nebyl obzvlášť překvapen, když spatřil dva blížící se Arkonidany, nicméně nemohl se zbavit podivného pocitu. Oba tihle muži byli už deset tisíc let mrtvi. Neuvěřitelné se stalo skutečností. Smrt byla překonána a budoucnost bylo možno ovlivnit.

„Vidím," usmál se Kerlon, „že přicházíme pozdě. Byli jste tu před námi."

Crest hned pochopil a podle toho se zařídil.

„Tuto soustavu jsme našli zcela náhodou, Kerlone. Zdejší obyvatelé Ferronové jsou ochotní stát se kolonií Velkého Impéria."

Sotva to dořekl, uvědomil si, že udělal chybu. Kerlon na ni hned zavedl řeč: „Vy mě znáte? Nevzpomínám si, že bychom se někdy potkali..."

Crest se rychle vzpamatoval. „Já jsem Crest. Moje loď zkoumá zdejší planety a já jsem tu zůstal jen s malým mužstvem. Centrála na Arkonu nás informovala, že sem letíte."

Kerlon zavrtěl hlavou. „Zvláštní," řekl. „Nikdo nevěděl o mém úmyslu prozkoumat tuto soustavu. Musí jít o pouhou domněnku. Je náhoda, že se potkáváme."

„Ať je tomu jak chce," pousmál se Crest, „já jsem svůj objev centrále nenahlásil. Můžete si ho připsat k dobru, když už tady jste."

Kerlon změnil úhel pohledu. Tohle byla přátelská nabídka. „To je od vás velmi milé, Creste. Takže o svém setkání před centrálou raději pomlčíme. A pokud mám být upřímný - rád bych se ukázal jako objevitel této soustavy. Mám pro to dobré důvody. Víte, narazil jsem tu na stopu velkého tajemství, jehož vlastnictví by pro Arkonidany znamenalo moc nad celým vesmírem."

Crest zamyšleně přitakal.

„Pokud máte na mysli nesmrtelnost, pak vám mohu dát další tip."

Kerlon vyvalil oči. To, co považoval za osobní tajemství, bylo pro cizího velitele něčím zcela vedlejším. Alespoň se o tom tak zmínil. Crest viděl, že zašel trochu daleko...

„Našel jsem jisté indicie," pokračoval, „že ve vesmíru musí existovat civilizace, která objevila tajemství obnovy buněk. Já to považuji za nesmysl, ale na druhé straně vidím, že vy to berete vážně. Dobrá, to je vaše věc. Takže vám to prozradím: sedmadvacet světelných let odtud leží sluneční soustava..."

„Já vím," přitakal Kerlon. „Stopa vede tím směrem. Děkuji vám, Creste. Rád tuhle soustavu vyhledám a budu ji zkoumat. A vy – co budete dělat vy?"

Crest se usmál. „Mým úkolem je prohledávat sektor AM35Y Údajně tam ztroskotala jedna naše loď."

„Dobrá," přikývl Kerlon. „Jakmile se váš křižník vrátí, opustíte tuto soustavu?"

„Ano."

„Jak vycházíte s domorodci?"

„Jsou tu různé kmeny. Obyvatelé tohoto hradu nás považují za bohy a jsou nám příznivě nakloněni. Dokonce jsme jim po mohli proti jejich nepřátelům, jistým barbarům."

„Vy jste se pletli do vnitřních záležitostí podřadného lidu?" divil se Kerlon.

„Museli jsme se bránit."

„Je zakázáno bojovat proti primitivním bytostem," namítal Kerlon.

„Sebeobrana je povolena," odpověděl Crest.

Kerlon chtěl ještě něco říct, ale slova mu uvízla v krku, protože v tu chvíli se pro svá rukojmí vyřítil z trávy Gagat. Pozvednutá kopí a meče v rukou barbarů nedovolily Crestovi sáhnout po paprskometu. Byli tak rychle zaskočeni, že se nemohli bránit, aniž by tím ohrozili své životy.

I robot si to uvědomoval. Kdyby zaútočil, někdo by mohl zabít ostatní. Jemu žádné nebezpečí nehrozilo, ale byl naprogramován tak, aby bral ohled na živé bytosti.

Gagat položil špičku kopí na Lesurovu hruď.

„Tak co, pomůžou ti teď tvoji bohové?" posmíval se. „Bez starosti, nikomu z vás se nic nestane. Jakmile mi vydají ty tři koule, se kterými přišli z nebe, budou volní."

Crest mu rozuměl, Kerlon však ne.

„Varuju tě, Gagate," opáčil statečně Lesur, přestože cítil blízkost smrti jako nikdy předtím. „Naši bohové tě mohou okamžitě zničit. Jestliže ti nyní dávají šanci, pak jen proto, abys mohl uprchnout. Pusť nás, nebo budeš litovat!"

Kerlon neviděl žádnou možnost záchrany. Z lodí je jistě sledovali, ale nemohli jim pomoci, aby je samotné neohrozili. Na víc tu ještě působil kodex, že nelze bojovat proti primitivním bytostem.

Gagat propukl v posměšný hlahol, schoval meč a přivolal své lidi: „Vždycky dva si vezmou mezi sebe jednoho zajatce! Dávejte pozor, abyste je mohli kdykoliv zabít, kdyby se o něco pokusili!"

Kerlon pohlédl na Cresta a s mírnou výčitkou v hlase řekl: „Vypadá to, že jste ještě neměl dostatek příležitostí ke studiu života domorodců. Jinak by se něco takového nemohlo stát. Co teď?"

„Bez starosti, Kerlone. Nebude to dlouho trvat a jsme opět svobodní. Moji přátelé už vědí, co se stalo, a mohou začít jednat. Jenom čekají na vhodnou příležitost. Až nás vysvobodí, ničemu se, prosím, nedivte. Kerlone, udělejte to pro mě. A na nic se neptejte."

„Jak to myslíte?"

„Teď už tiše, jinak barbaři pojmou podezření. Jen mezi námi: mí přátelé jsou se mnou ve spojení, dokonce slyší, o čem si povídáme..."

A pak se to stalo:

Gagatův meč se osamostatnil. Vyklouzl mu z pouzdra a zvolna stoupal k nebi. Několik metrů nad jejich hlavami se zastavil. Barbaři tím byli natolik zaskočeni, že zapomněli, co měli udělat... Navíc první meč pak následovaly všechny jejich ostatní meče i kopí. Jenom jeden z bojovníků se nehodlal svého meče vzdát a pevně ho svíral.

Síla Anne Sloaneové však byla větší a zvedla ho i s jeho zbraní. Statečný bojovník se vznášel dva metry nad travou. Meč ho nemilosrdně táhl výš a výš. Barbar konečně pochopil, že se boží vůli nesmí bránit, a pustil se.

Zřítil se k zemi.

Barbaři byli bezbranní.

Crest tasil paprskomet a namířil na Gagata.

„Vidíte, jak je nesmyslné vzpírat se nám. A teď se co nejrychleji ztraťte. Jestli mi ještě jednou přijdete na oči, slibuji, že už s vámi nebudu mít takovou trpělivost!"

Gagat naposledy pohlédl na nedosažitelné meče, pak se otočil a spolu se svými muži rychle kráčel zpátky k lesu.

Kerlon překvapeně zíral k nebi. Očividně si lámal hlavu nad tím, co právě viděl. Crest se rozhodl, že mu k tomu musí něco povědět: „Říkal jsem vám přece, že se nemáte ničemu divit. Jistě jste si všiml, že ta věc barbary nezaskočila tolik jako vás. Kromě primitivity jsou na tomto světě ještě i věci, o kterých víme jen málo. Jak vidíte, tohle bylo dílo telekineta."

„Myslel jsem si to," přikývl Kerlon. „Vy ho znáte?"

„Je to Ferron, jehož mozek je o něco dál, nic víc. Jak víte, existují celé civilizace telekinetů. Naše věda..."

„Já vím," řekl rezignovaně Kerlon. „Nikdy to pořádně nepochopíme, bohužel. Nu, dotyčný nás zachránil a my mu za to musíme být vděčni."

„Odvděčíme se tím, že na celou věc zapomeneme," odvětil zamyšleně Crest. „Ferroni si myslí, že jsme mu tu jeho vlastnost dali my."

Kerlon přikývl a ještě jednou se zahleděl na meče. Pak ukázal na lodě: „Prokážete mi čest návštěvy?"

Crest pozvání přijal.

Ještě stále netušil, co má od Kerlona přijmout, aby našli cestu ke světlu.

✧ ✦ ✧

Rhodan mezitím stál před těžkým rozhodnutím.

„Poslední stopa říká, že nesmíme čekat déle než tři dny. Dnes je třetí den, ale ferrolský den. Pozemské dny právě skončily.“

Bully zbledl.

„Co když si to špatně vysvětlujeme a jsou myšleny pozemský dny?“

„Pak jsme uvízli,“ odpověděl klidně Rhodan. „Ale řekl bych, že Nesmrtelný počítá s časem planety, na které se nachází jeho stopy. Takže máme čas ještě do odpoledne. Marshalle, co se teď děje?“

Telepat seděl v koutě společné místnosti na pohovce.

„Crest a Lesur doprovázejí Kerlona na vlajkovou loď expedice. Robot čeká venku. Kerlon říká, že chce Crestovi něco ukázat.“

„Aha!“ zvolal Bully. „To bude vono!“

„Co?“ zeptal se Rhodan.

„To, co hledáme, co jiného? Cesta ke světlu! Nemoh by za kročit Ralf Marten? Stejně tu sedí a nudí se!“

Mutant s mandlovýma očima se usmál. „Že se nudím? To je přehnané tvrzení. Ale možná by nebylo nezajímavé, kdybych nenápadně vstoupil do toho Kerlona.“

Rhodan spokojeně přitakal. „Bude mi milejší, když tam Cresta a Kerlona nenechám o samotě. Koneckonců to pořád jsou Arkonidané.“

„Ty snad Crestovi nevěříš?“ podivil se Bully. „Ten určitě nic neprovede!“

„Ne záměrně, Bully, ale ani Arkonidané nejsou bezchybní, jak jsme se už mnohokrát přesvědčili. Co by se například asi tak stalo, kdyby slečna Anne neodzbrojila ty barbary? Dobrá Martene, hodně štěstí.“

Marten si lehl na pohovku, kde mu Marshall udělal místo.

Pak se ponořil do tranzu. Marshall dál zachycoval Martenovy myšlenkové impulzy.

„Crest a Lesur sedí s Kerlonem a jedním důstojníkem za stolem,“ informoval telepat klidným hlasem. „Kerlon vypráví něco o pyramidě, ano, skutečně! Mluví o pyramidě, která je ukrytá kdesi na Fenolu v horách! Uvnitř pyramidy stál transmiter, kterému se velmi podivoval. A ještě něco tam objevil – kovovou trubičku! Ukáže ji Crestovi!“

Rhodan pohlédl na Bullyho: „Tak si myslím, že to je ono!“ řekl pomalu. Bully přitakal.

John Marshall pokračoval: „Zatím se marně pokoušel kovové pouzdro otevřít. Crest ho chce vzít do ruky, ale Kerlon se tomu brání. Říká, že patří jemu a možná, že by tím svého hosta ohrozil. Nikdo neví, jaké nebezpečí může ten váleček skrývat. Crest nyní předstírá, že ho ta věc nezajímá. To je dobrá taktika, Kerlon je najednou bez senzace. Tvrdí, že to má něco společného s Nesmrtelnými, ale Crest o tom pochybuje. Hraje svou roli dobře.“

Marshall zmlkl. Marten ležel bez hnutí.

Vtom se z věže vrátila Anne Sloaneová: „Ty meče a kopí jsem nechala ze značné výšky dopadnout na skály. Teď jsou nepoužitelné.“

Rhodan přikývl a naznačil jí rukou, aby mlčela. Anne pochopila a sedla si vedle Rase Čubaje.

Marshall začal znovu mluvit a podával zprávu o tom, co vidí a slyší Marten v Kerlonovi:

„Do kabiny přichází nějaký důstojník. Hlásí další přibližující se barbary. Kerlon přikazuje, že se na ně nesmí útočit. Crest požaduje, že se chce vrátit, a Lesur je z toho zoufalý, protože má dojem, že bez ochrany lodí a bohů je ztracen. Crest vstává, ale váhá. Kovová trubička! Jak se jí má zmocnit? Kerlon si všímá jeho zájmu, usmívá se a zastrkává si trubičku za opasek. Pak žádá své hosty, aby ho následovali k východu z lodi.“

Rhodan rychle pohlédl na Anne Sloaneovou: „Vidíte z věže na lodě?“

Telekinetka horlivě přitakala. „Dokonce výborně!“

„Fajn. Rasi, pojďte se mnou. Anne, prosím, vy také! Rychle! Ty taky, Bully!“

Utíkali kolem překvapených Ferronů a řítili se po schodech nahoru na věž. Odtud se nabízel kouzelný výhled k horám, ale také měli dokonalý přehled o tom, co se děje kolem tří kosmických lodí: od lesa se k nim řítila dobrá stovka barbarů. Vzdálenost činila asi půl kilometru. Gagat útočil zcela otevřeně. Dosavadní ohledy bohů mu dodávaly odvahu. Jejich mírumilovnost považoval za slabost.

Crest s Lesurem opouštěli loď. Nahoře ve vstupu stál Kerlon. Stříbrná trubka za jeho opaskem byla zřetelně vidět. Kerlon mával a očividně si o Cresta nedělal žádné starosti.

Dole na svého pána čekal robot. Aniž by si všímal přibíhajících barbarů, vykročil směrem k hradu. Gagat byl dost chytrý na to, aby si těch tří, které už jednou zajal, vůbec nevšímal. Jeho cílem byly lodě. Útočil proti nim.

Crest věděl, že jeho mise byla neúspěšná. Viděl kovovou trubku a věděl, že to je ta věc, kvůli níž odcestovali do minulosti. Ale měl ji snad Kerlonovi sebrat násilím? Co by se stalo, kdyby se v Kerlonovi probudila podezřívavost? Letěl by vůbec zpátky ke sluneční soustavě Země?

Nyní musel zakročit Rhodan.

Kerlon se díval za Crestem.

Zvolna si uvědomoval podivuhodnost toho setkání. Kdo byl ten muž, který toho tolik věděl a přece se tolik ptal? Proč se dobrovolně vzdal cti stát se objevitelem nové sluneční soustavy? Co věděl o nesmrtelných bytostech?

Otázka za otázkou, ale odpověď žádná.

Zároveň s podivem sledoval, jak si barbaři těch tří vůbec nevšímají a jak si to míří přímo proti jeho lodím a nebezpečně mávají nad hlavami svými primitivními zbraněmi.

Kerlon se otočil a chtěl se vrátit do útrob lodi, ale podklouzla mu noha. Oběma rukama se zachytil rámu, ale nepřirozený pohyb trochu uvolnil jeho opasek a kovová trubička vypadla. Padala dolů pod loď, do vysoké trávy.

Kerlon viděl, kam zapadla.

Váhal. Ztratil stopu, kterou sledoval. Musel ji znovu získat. Ale z druhé strany se blížili ozbrojení barbaři. Nesměl proti nim užít násilí. Zákon je zákon. Jak mohl Kerlon vědět, že bude za pár staletí změněn?

Vykřikl rozkaz. Pár vteřin nato se lodě vznesly a pomalu stoupaly k nebi. Jenom vlajková loď zatím zůstala na svém místě. Pak nasadil termální děla.

Všem příkazům navzdory je nasadil proti divochům, i když to nebylo v přímém boji.

Barbaři se vyděsili, když vtom před nimi vyšlehl ohnivý kruh a nezadržitelně se blížil. K nebi stoupal dým. Váhali s pokračováním útoku, který se zdál být tak úspěšný.

Kerlon spustil žebřík a sjel po něm dolů doprostřed ohnivého kruhu. Musel vyzvednout tu trubičku.

Seskočil do suché trávy a hledal ji. Musela být někde nablízku. Rozhlížel se a vůbec nemyslel na své bezpečí. A pak, když už trubičku konečně spatřil, vedle něj materializovala černá postava. Měla na sobě sice uniformu, ale její tvář i ruce byly černé.

Kerlon se málem vyděsil k smrti, přestože to nebyl žádný strašpytel a nevěřil na pověry.

Než se však mohl sehnout, sklonilo se to černé strašidlo a trubku si vzalo. Pak se Ras Čubaj opět rozplynul... Spolu s ním zmizelo kovové pouzdro, po kterém Kerlon tolik toužil.

Těsně nad hlavou mu zasvištěl oštěp a připomenul mu, že se nachází v bezprostředním ohrožení. Rychle naskočil na schodiště a dal se vyvézt vzhůru. Cítil v sobě narůstající zlobu. Patřila Crestovi, té černé příšeře a všemu, co naplňovalo tuhle planetu životem.

Nechal nastartovat loď a následoval dvě kulovité lodě, které na něj čekaly nahoře nad atmosférou.

Přistáli na jiném místě na Ferrolu a čekali tři dny. Pak teprve definitivně odletěli.

Bez dalšího zdržení prolétli soustavou, minuli 43. planetu a Kerlon přikázal transici. Cílem byla soustava, vzdálená 27 světelných let, kde se na třetí planetě snažila první civilizace setřást ze sebe stopy primitivního života.

Právě se narodili prapředci stavitelů babylonské věže.

✧ ➹ ✧

Rhodan nerozhodně hleděl na kovové pouzdro.

Bully dělal obvyklé poznámky. „Vypadá to jako pouzdro pro botanika," vrčel. „Co v tom může bejt?"

„Jedna z mnoha odpovědí, které potřebujeme k řešení galaktické hádanky - a malý krůček směrem k nekonečné stopě věčnosti. Ale nemáme čas na spekulace. Naše lhůta brzy uplyne."

Rozloučili se s Lesurem a jeho Ferrony a vrátili se do tajné komory v podzemí. Kovový kvádr ležel dál nedotčen uprostřed místnosti.

Rhodan se podíval na hodinky. „Naše tři dny končí. Už může jít o pouhé minuty, než..."

Najednou zmlkl a naslouchal. Kdesi na chodbě za zavřenými dveřmi někdo křičel. Byl to dlouhý výkřik. Pak se ozvalo řinčení zbraní. O pár vteřin později se opět ozvaly zuřivé zvuky boje.

Ras Čubaj vstal. Tázavě pohlédl na Rhodana. Bully se podíval na kovový blok a vyhrkl: „Barbaři! Znovu napadli Ferrol! Marně jsme Ferronům pomáhali!"

„Osudu nelze koukat do karet," odpověděl zamyšleně Rhodan. „Lesurovým lidem prostě není dopřáno vítězit. Nyní je už pozdě. Nepomůžeme jim."

Bully chtěl ještě něco odpovědět, ale vtom hluk za dveřmi ztichl. Nějaký hluboký hlas cosi řekl a odpovědí mu byl smích. Za dveře byly pokládány nějaké předměty. Mužské hlasy se zase smály.

Rhodan se otočil na Čubaje: „Běž se podívat, co mají za lubem, ale buď opatrný a ihned se vrať!"

Ras přikývl a místo, na kterém stál, bylo náhle prázdné.

Ale jen na pět vteřin. Pak se Ras vrátil. Materializoval a Rhodan si všiml krvavé rány na jeho krku: „Chtějí ty dveře vyhodit do vzduchu!" sténal Afričan a přitiskl si na zranění ruku. „Museli v hradě najít střelný prach. Jeden z barbarů byl tak duchapřítomný, že po mně hodil meč. Nic mi není, ale musíme se odtud rychle ztratit."

„Ztratit se je dobrý," úpěl Bully. „Jestli tenhle časoměnič nefunguje, vyletíme do vzduchu."

Rhodan opět pohlédl na hodinky.

„Už je to tady. Buď teď - anebo nikdy." Obrátil se na Cresta:

„Odkud Nesmrtelný vlastně ví, že jsme splnili úkol? Je v přítomnosti, nebo s námi v minulosti?"

Než mohl Crest odpovědět, ozval se robot: „Není s námi, ale jeho duše tu je: v časoměniči. Položte na něj tu trubičku, a elektronika se ujistí, zda je to ta věc, pro kterou jsme sem přišli."

Rhodan mlčky uposlechl.

Za dveřmi se mezitím rozhostilo ticho. Barbaři se patrně stáhli do bezpečí. Možná už hořela zápalná šňůra.

„Pokus se to uhasit, Rasi."

Anne Sloaneová mezitím Afričana provizorně obvázala. Ras nepřemýšlel o rozkazu a provedl ho, přestože riskoval, že by se při náhlé transici nemusel dostat zpět do budoucnosti.

O tři vteřiny později byl zpátky.

„Nejde to!“ zvolal vyděšeně. „Oni nemají zápalnou šňůru. Místo toho po podlaze jednoduše rozsypali střelný prach. Řekl bych, že to budou chtít podpálit zápalným šípem. Proti tomu nic nezmůžu.“

„Pak toho střelce ale musíme...,“ začal Crest, ale vtom se ozvalo bzučení časoměniče. Podlaha se jim chvěla pod nohama. Prostor se zvolna zmenšoval a byl stále užší. Stěny byly opět hladké.

Cesta do budoucnosti začala.

Málem o pár vteřin pozdě.

Zatímco se dřevěné dveře měnily v hladkou stěnu, tlaková vlna shodila cestující v čase na podlahu. Zářivý záblesk je donutil přimhouřit oči, ale pak najednou všecko ustalo a byl klid.

„Jsme na cestě,“ řekl s úlevou Rhodan, ale znělo to zároveň tak samozřejmě, jako by byli zvyklí cestovat v čase každý den. „Myslím, že jsme to dokázali.“

„A kromě mě se o to zasloužil každý z vás,“ poznamenal dr. Haggard. „Proč jsem vlastně byl s vámi?“ Rhodan se usmál. „My všichni jsme rádi, že jsme vás nepotřebovali, doktore. Ale úplně zbytečný tu nejste. Podívejte se na Rase. Kapesník slečny Sloaneové je už celý krvavý.“

✧ ➹ ✧

Když vystoupili z transmiteru, který je dopravil zpátky na základnu na Ferrolu, spatřili Thoru.

Arkonidanka strnule sledovala Rhodana, Cresta a ostatní a ve tváři měla vepsáno zřetelné zklamání. Ale když na jejich tvářích objevila tři dny staré strniště, velice ji to zaskočilo.

Nejistě jim vykročila v ústrety a pak si všimla kovové trubičky v Rhodanově ruce: „Jak tomu mám rozumět? Kde jste to vzali?“

„Od Kerlona,“ odpověděl Rhodan. „Proč se tak divíte Nebyl to snad smysl naší akce?“

Thora přikývla.

„Jak jsem na to mohla zapomenout - za tak krátký čas!“

Poslední čtyři slova zdůraznila. Crest ji pochopil jako první. Nesmrtelný si rád zažertoval na účet smrtelníků. Tohle se už jednou stalo. Posun času pro něj byl pouhou hříčkou.

Bully se podrbal ve strništi a zeptal se: „Jakej krátkej čas? Tři dny přece...“

„Jak dlouho jsme byli pryč?“ zeptal se Thory Crest.

„Přesně půl hodiny,“ řekla tiše Thora.

Rhodan přitakal.

„Myslím,“ konstatoval věcně, „že si na podobné jevy budeme muset zvykat, pokud budeme v kontaktu s bytostí, která ovládá čas a dimenze. Často se snažím představit si, jak asi vypadá, ale nedaří se mi to.“

K překvapení všech se opět ozval robot, aniž by k tomu byl vyzván:

„Nesmrtelný,“ řekl, „nevypadá vůbec nijak...“

✧ ➹ ✧

Rhodan zase jednou seděl v centrále u počítače.

Otevřít kovové pouzdro bylo jednoduchou záležitostí. Sotva se octli v přítomnosti, uzávěr odskočil. Časový zámek, nic víc.

V trubce ležela tenká kovová fólie, popsaná svíticími znaky a písmeny. Rhodan nechal udělat kopii a originál pak předal počítači. Zanedlouho se z reproduktoru ozvalo: „Dešifrování skončeno. Text je překládán a bude za půl hodiny předložen.“

To bylo před dvaceti minutami.

Crest, Bully, Haggard a Thora čekali společně s Rhodanem.

Šéf Třetí moci se obrátil na Cresta a řekl: „Měli bychom si uvědomit, že úkoly budou stále těžší. Nesmrtelný nás nešetří. Bere na nás stále méně ohledů. Když jsme se octli ve smrtelném nebezpečí, museli jsme se zachránit sami. Kdybychom zemřeli...“ Pokrčil rameny.

Crest vážně přitakal.

„Stopa je stále zamotanější a je čím dál těžší ji sledovat. Ale bytosti s mimořádnou inteligencí a mimořádnými schopnostmi ji nemohou ztratit. Pokud však nejsou na úrovni, už jim hrozí i smrt. To předtím nebylo. Když při hledání zemřeme, nejsme nesmrtelnosti hodni. Náš neznámý přítel zakalkuloval naprosto všechno.“

„Domnívám se, že příští úkol bude ještě o stupeň těžší, Creste.“

„S tím můžeme počítat. Ale pokud jej vyřešíme, pokročíme podstatně blíž k cíli. To by nás mělo utěšit.“

„A příště,“ ozvala se Thora, „u toho budu i já. Mám na to právo.“

Než mohl Rhodan odpovědět, bzučení počítačového mozku zesílilo. Ze škvíry vyklouzl lístek s přeloženým textem. Bully ho popadl jako první a hned se do něj začetl. Četl nahlas:

„Ten, kdo chce najít cestu, se může ještě vrátit. Pokud však chce jít, ať si je jist, že už mu nebude pomoženo. Prostor se brzy otřese. Dávej na to pozor a sleduj to, ale měj na paměti, že tento svět je obrovský a cizí.“

Bullymu klesla ruka s lístkem. „Co to má znamenat?“

Rhodan neodpovídal. Seděl bez hnutí, oči měl zavřené. Crest vzal Bullymu text z ruky a četl jej. Pak ho předal Thoře. I ona se snažila dát těm slovům smysl.

Bully zase jednou prokázal svou netrpělivou náturu.

„Prostor se brzy otřese,“ vykřikl a praštil pěstí do stolu. „A na co máme čekat? Co má otřást prostorem? Atomová exploze nebo co?“

„Nesmysl odporoval Crest. „Prostorem otřese transice jediné lodě. Třeba nějaká přiletí. Co je však upozornění na cizí, obrovský svět? Ferrol to asi nebude.“

Thora patrně změnila názor. Jakkoli před pár minutami tvrdila, že chce být příště u toho, nyní namítala: „Můj cit mě varuje, Creste. Nečeká nás nic dobrého. Moc si dovolujeme. Zatím jsme měli štěstí, dokonce hodně štěstí. Co když nás teď opustí?“

Rhodan otevřel oči a podíval se na Thoru. Tvářil se vážně, nikoli však zoufale. Vypadalo to, že pořád ještě přemýšlí.

Haggard váhavě řekl: „Bez naděje na trochu štěstí je život nesmyslný. Co myslíte, Rhodane?“

Perry Rhodan přikývl. Všichni si všimli tvrdého lesku jeho očí a věděli, že hledání planety věčného života bude pokračovat. Cesta ležela přímo před nimi, takže z ní neuhnou. Na jejím konci čekala věčnost.

„Nelámejme si hlavu tím, co by mohl zmíněný otřes prostoru znamenat,“ řekl Rhodan pevným hlasem. „To se včas dozvíme. Taky se pak dozvíme, o jaký svět má jít. Je tu však něco docela jiného, s čím si dělám starosti. A vy všichni byste to měli vědět.“

Bully se předklonil.

„Co myslíš, Perry?“

„Ve zprávě stojí psáno, že brzy dojde k otřesu prostoru. Kdy to bylo napsáno? Před deseti tisíci lety? Ještě dřív? Jenom mě zajímá, co má nesmrtelná bytost na mysli, když řekne – brzy.“

Na to mu nedokázal nikdo odpovědět.

Brzy mohlo být za tisíc let.

Ale také už zítra!